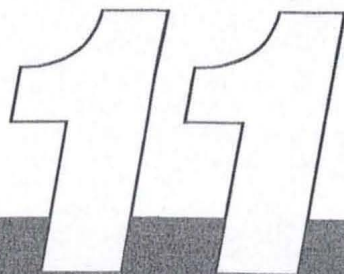
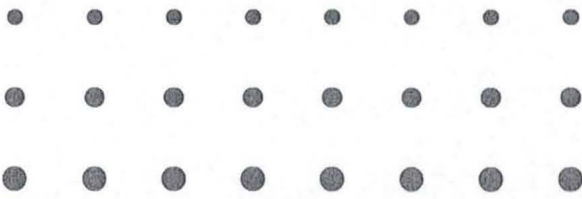

Të ardhurat

Markus Rex

Studime të Shkurtra Biblike

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for ensuring the integrity and transparency of the financial system. This section also highlights the role of various stakeholders in maintaining these records, including accountants, auditors, and regulatory bodies.

2. The second part of the document focuses on the challenges associated with data collection and analysis. It notes that as the volume of data increases, the complexity of the information also grows, making it difficult to extract meaningful insights. This section discusses various methods and tools used to manage and analyze large datasets, as well as the importance of data security and privacy.

3. The third part of the document addresses the impact of technological advancements on the financial industry. It explores how digitalization has transformed traditional processes, leading to increased efficiency and automation. However, it also points out the need for continuous learning and adaptation to stay relevant in a rapidly changing environment. This section discusses the role of artificial intelligence, blockchain, and other emerging technologies.

4. The fourth part of the document discusses the importance of ethical considerations in the financial sector. It emphasizes that while the pursuit of profit is a primary goal, it must be balanced with the responsibility to act in the best interests of society. This section discusses various ethical frameworks and the role of regulatory bodies in enforcing these standards.

5. The fifth part of the document concludes by summarizing the key findings and providing recommendations for future research and practice. It stresses the need for ongoing collaboration and communication between different stakeholders to address the challenges and opportunities in the financial industry. The document ends with a call to action for all participants to work together towards a more transparent and sustainable financial system.

Markus Rex

Të ardhurat

Përktheu: Etleva Lala
Shtëpia botuese „Joshua“

Adresa e porositjes:
Bashkësia Joshua
Lagja „Partizani“
Rruga „Brigada 15“ Nr. 17
Elbasan / Albania

© Shtëpia botuese Josua pranë

Misionit Kristian Josua e.V.
Berlin

Titulli i originalit: Markus Rex, Finanzen
Përktheu: Etleva Lala

Botimi i parë 1997

PËRMBAJTJA

Hyrje.....	6
Mirëqenia	7
Ç'është mirëqenia?	8
Varfëri baraz përulje?	10
Mirëqenie për secilin?	10
Përse egzistojnë mangësitë, nevojat?	15
Besimi ynë, hiri i tij	17
Mrekulli përkujdesje	18
A është të punuarit normale	20
Rrugë të papërdorshme	25
Rritja e vazhdueshme në durim	27
Përse dëshiron Perëndia të na bëjë të pasur?	30
I bekuar për të qenë një bekim	34
Të qenët besnik me paratë	35
E Dhjeta	37
A është e Dhjeta edhe për ne e vlefshme?	40
Ku duhet dhënë e Dhjeta?	42
Për çfarë përdoret e Dhjeta?	44
Të dhënë	46
Ku të japim	50
Me dëshirë dhe me gëzim	57
Çështja me zemrat tona	59
Bekimi i të dhënit	61

HYRJE

Qëllimi i këtij libri është që të japë një pamje të përgjithshme biblike mbi fushën e financës. Me qëllim që tema jonë t'i përmbahet karakterit të një studimi të shkurtër, ne nuk po fusim në të çdo varg interesant biblik, por më tepër dëshirojmë që nëpërmjet tij, t'u përgjigjemi pyetjeve themelore që na lindin.

Në vitet e fundit, ndër të tjera është theksuar edhe përkujdesja materjale e Perëndisë, si pjesë përbërëse e punës së Tij çliruese, sidomos në bashkësitë karizmatike, gjë që në disa qarqe të caktuara, do të njihet edhe si „Teoria e mirëqenies“.

Në fakt, edhe këtu në mesin tonë egzistojnë këndvështrime të njëanshme, të cilat nga njëra anë çojnë në mohim dhe nga ana tjetër në mbivlerësim. Kështu p.sh. tema „Mirëqenie“, për disa besimtarë nuk përputhet me kuptimin që kanë ata për përueljen, ndërsa disa të tjerë mendojnë që ata duhet të udhëtojnë me një makinë të shtrenjtë, me qëllim që të tjerët të shikojnë se sa të bekuar janë.

Çdo temë biblike ka dy anë: Perëndia na premtton pasuri, n.q.s. ne e udhëheqim jetën tonë plotësisht sipas fjalës së Tij: „*Gjatësia e jetës është në të djathtë të saj, pasuria dhe lavdia në të majtë të saj*“ (Fja. 3,16). Por, ai na paralajmëron edhe për rreziqet që fshihen pas lakmisë për një pasuri të madhe: „*Ata që dëshirojnë të pasurohen, bien në tundim, në lak dhe në shumë pasione të paarsyeshme dhe të dëmshme, që i plandosin njerëzit në rrënim dhe shkatërrim*“ (1 Tim. 6,9). Të vështruarit nga të dyja anët, pra na mbron nga ekstremet dhe na ndihmon të veprojmë drejt.

Për sa i përket financës (të ardhurave), Bibla nuk mjaftohet duke na treguar thjesht për mbarësinë, por ajo na tregon

edhe përgjegjësinë që ne kemi për paratë tona (nëse kemi shumë apo pak). Në këtë rast, bekimi material i Perëndisë, ndryshon nga bekimet e tjera. Rilindja shpirtërore dhe shërimi trupor janë bekime të cilat para së gjithash, na përkasin ne personalisht. Përkundrazi mirëqenia materiale ndikon edhe tek të tjerët.

Për të kuptuar më mirë planin e Perëndisë në këtë drejtim, është shkruar ky libër.

MIRËQENIA

3 Gjoni 2

Shumë i dashur, unë dëshiroj të kesh mbarësi në çdo gjë dhe të gëzosh shëndet të mirë ashtu si ka mbarësi shpirti yt!

Ky shkrim shpreh dëshirën e Perëndisë që ne të kemi mbarësi në të gjitha fushat e jetës sonë. Megjithëse kjo letër i drejtohet Gajit, ajo vlen edhe për ne. Ashtu si librat e tjerë të Biblës, edhe kjo letër e diktuar nga Shpirti i Perëndisë është pjesë përbërëse e Shkrimit të Shenjtë. Ky është shkaku, që ajo na drejtohet edhe neve sot. Perëndia nuk ka fëmijë të preferuar d.m.th. çfarë dëshiron për njërin, e dëshiron edhe për tjetrin. Ai dëshiron që ne të jemi të shëndetshëm, të ndihemi mirë shpirtërisht dhe të kemi mbarësi në çdo gjë. Këtu përfshihet edhe fusha materjale.

Shpesh kam dëgjuar njerëz që thonë: „Më mirë i varfër e shëndoshë e mirë, sesa i pasur e i sëmurë.“ Mbase është e vërtetë, por dikur kjo thënie u ndryshua kështu nga

kolegët e mi të punës: „Më mirë i pasur e shëndoshë e mirë, sesa i varfër e i sëmurë.“ Pikërisht, kjo është edhe dëshira e Perëndisë.

Ç'ËSHTE MIRËQENIA?

Mbase ju keni përfytyrime të ndryshme në lidhje me kuptimin e mirëqenies dhe të mbarësisë.

Prandaj për të mënjeluar keqkuptimet, le të zbulojmë me ndihmën e Biblës, kuptimin e kësaj fjale. Në lidhje me këtë Pali shkruan kështu tek Korintasit:

2 Kor 8,9

Sepse ju e njihni *hirin* e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni *të pasur* me anë të varfërisë së Tij!

Në vend të fjalës mirëqenie, Pali përdorte fjalën pasuri. Vini re që këtu pasuria i nënshtrohet hirit të Krishtit. Një kapitull më tej ai shkruan:

2 Kor 9,8

Dhe Perëndia mund të bëjë, që gjithë *hiri* të teprojë për ju, aq sa mbasi *të keni mjaft në çdo gjë*, t'ju teprojë për çfarëdo pune të mirë.

Në të dyja këto pasazhe, bëhet fjalë për atë pjesë të hirit, që lidhet me materialen. Sipas kësaj, të jesh i pasur, do të thotë „... *të keni mjaft në çdo gjë* ...“ dhe në çdo kohë, pra, të mos ju

mungojë asgjë. Unë besoj që në Vendet e Perëndimit shumë njerëz jetojnë në mirëqenie dhe, pavarësisht se nuk e dinë, ata janë të pasur në kuptimin biblik. N.q.s. pyet dikë në Gjermani p.sh., se çfarë do të thotë për të të „jesh i pasur“, ai do të përgjigjet: „Të kem të paktën 1 milion DM në bankë, një makinë luksi dhe të banoj në një vilë.“ Por meqë jetojmë në mes të një bote të prishur dhe Perëndia nuk i lë paratë të bien si shi nga qielli, kjo pikpamje e „të qenit të pasur“, do të përfshijë shpesh në vetvete edhe varfërinë e hidhur të shumë të tjerëve. A përputhet kjo me përfytyrimin e Perëndisë? Natyrisht që jo, sepse në vend të distancës gjithmonë e në rritje midis varfërisë dhe pasurisë, Ai dëshiron barazim midis tyre (2.Kor 8,13-15). Ai nuk na ka premtuar të na bëjë milionerë, por që të kemi mjaftueshëm në të gjitha gjërat. Ky është premtimi i Perëndisë:

Isaja 1,19

Në rast se jeni të gatshëm të bindeni, do të hani gjërat më të mira të vendit.

Kur thotë „gjërat më të mira të vendit“ Ai ka parasysh standartin e jetesës së vendit ku ti jeton. Kështu pra, mirëqenia është relative dhe ndryshon nga vendi në vend, nga populli në popull. Kam dëgjuar që në Vietnam mirëqenia është të kesh thjesht një biçikletë, ndërkohë që në Gjermani është të kesh 2 makina. Në vende të tjera mbase mirëqenia mund të jetë të kesh një kasolle private, që për ne do të ishte si një tendë në oborr.

Mirëqenia varet edhe nga pozita shoqërore e personit në fjalë. Për një student p.sh. ky koncept ka një kuptim paksa të ndryshëm nga ai i një tregtari.

Sidoqoftë ne të gjithë mund të besojmë në përkujdesjen e Perëndisë, e cila jo vetëm që do të jetë e mjaftueshme për të jetuar, por do të na sigurojë madje më tepër se një jetë të kënaqshme.

VARFËRI BARAZ PËRULJE?

Po t'i referohemi Biblës, shprehja „i varfër si një mi kishe“ nuk duhet të vlejë për kristianët. Megjithatë ka kristianë që mendojnë se kristian i përulur është ai që është i varfër e i dobët, i cili ashtu si Jobi (që gjatë kohës së vuajtjes duhet të duronte gjithçka të mundshme) duhet ta shikojë të mirën dhe të keqen si dhuratë nga dora e Perëndisë. Ata mendojnë se janë të përulur, vetëm sepse janë të varfër e të rraskapitur nga jeta. Por në fakt, kjo është vetëm injorancë ndaj asaj që thotë Fjala e Perëndisë për privilegjet e lidhura me shpëtimin tonë. Kjo është një arsye më tepër për të zbuluar më mirë kuptimin e plotë të Ungjillit dhe për t'u përpjekur që të jetojmë sipas nivelit që na tregon Ai.

Sipas Biblës, përulja s'është gjë tjetër veçse nënshtrim ndaj Fjalës së Perëndisë. Këtë p.sh. e shohim te Maria që tha: „*Ja shërbëtorja e Zotit; le të më ndodhë sipas fjalës sate!*“ (Lu. 1,38). Këtë mund ta thonim edhe kështu: „Unë i bindem me gëzim Perëndisë dhe fjalës së Tij. Le të më ndodhë, ashtu siç ka thënë Ai. Kështu do të mund të ha të mirat e vendit tim.“

MIRËQENIE PËR SECILIN?

Që ka vetëm disa njerëz të pasur, kjo duket qartë. Por a është mirëqenia dëshira e Perëndisë për çdo besimtar? Për këtë le të shikojmë se cili ka qenë në fillim plani i Perëndisë për ne. Për krijimin mund të lexojmë te Zanafilla: „... *Ai shikoi të gjitha ato që kishte bërë, dhe ja ishte shumë mirë*“ (Zan. 1,31). Kjo do të thotë që në atë kohë s'kishte as mjerim, as sëmundje, dhe

as ndonjë nevojë të ndonjë lloji tjetër. Më tej ne lexojmë që Perëndia me këshillën: „është i çmuar“ (Zan. 2,11-12) madje, i tregonte Adamit se ku ndodhej ari. Por përse ishte i interesuar Adami për arin kur ai kishte gjithçka? Perëndia e dinte se më vonë do të kishte njësi llogaritjeje në tokë, prandaj Ai e përgatiste Adamin për t’u përshtatur. Me rënien në mëkat Adami humbi të gjitha privilegjet si fëmijë i Perëndisë, (përfshirë këtu edhe mbarësinë materiale) sepse, siç e dimë, ai u përzu nga kopshti i Edenit.

Por Krishti, me veprën e tij çliruese - siç e thotë edhe vetë - na ktheu përsëri gjithçka që Adami kishte humbur:

Gjoni 10,10

Por unë kam ardhur, që të kenë jetë e ta kenë me bollëk.

Jezusi pra, erdhi për të na dhënë jetë. Kjo është jeta e Perëndisë, të cilën Adami e humbi kur ra në mëkat. Por nëpërmjet Jezusit ne jemi të shpëtuar; i përkasim përsëri familjes së Perëndisë dhe kemi lidhje me të. Por kjo nuk është gjithçka. Nëpërmjet veprës çliruese të Jezusit ne kemi jetë dhe madje me bollëk. Në jetën që Perëndia na dhuron përfshihet edhe furnizimi i tij material, ashtu siç e shpreh Pjetri në letrën e tij: „*Duke qenë se fuqia e tij hyjnore na dhuroi të gjitha gjërat që i takojnë jetës dhe perëndishmërisë ...*“ (2 Pje. 1.3).

Një pasazh tjetër që na flet për çlirimin tonë në Krisht është te letra e Galatatasve:

Galatasit 3,13

Krishti na shpengoi nga mallkimi i ligjit, sepse u bë mallkim për ne (duke qenë se është shkruar: »I mallkuar është kushdo që varet në dru«).

Për të kuptuar se nga çfarë na ka çliruar Jezusi nëpërmjet blerjes, duhet të dimë se çfarë është mallkimi i ligjit. Te Ligji i Përtërirë 28 ne p.sh. shohim se sa i shumanshëm është mallkimi i përshkruar atje. Nga kjo dalin të kristalizuara tre pika të rëndësishme: Varfëri, sëmundje dhe vdekje (shpirtërore).

Pra nëpërmjet punës çliruese të Jezusit, ne nuk jemi shpenguar vetëm nga vdekja shpirtërore, por edhe nga varfëria dhe sëmundjet.

Galatasit 3,14

...që bekimi i Abrahamit, t'u vijë johebrenjve me anë të jezu Krishtit.

Krishti na ka çliruar, me qëllim që bekimi i Abrahamit të vijë tek ne. Bekimi i parë që Perëndia i dha Abrahamit ishte një bekim material: „Unë jam mburoja jote dhe shpërblimi yt do të jetë i madh“ (Zan. 15,1). Në fund të jetës së tij, Abrahami ishte një njeri i bekuar në të gjitha fushat (shih kapitullin 24,1)

Të gjithë pasurinë e tij ai ia dha pastaj djalit të tij, Isakut, dhe sipas dëshirës së Abrahamit, Perëndia e bekoj dhe Isakun (Zan.25,5-11).

Isaku e dha këtë bekim më tej te Jakobi (Zan. 28,3-4), „dhe kështu ai u bë shumë i pasur ...“ (Kap. 30,43).

Nga Jakobi vijnë dymbëdhjetë fiset e Izraelit. Perëndia e bekoj popullin e tij sipas dëshirës së Abrahamit, të Isakut dhe të Jakobit. Ai u mbështet te Moisiu dhe çliroi Izraelin nga robëria (Eks. 3,6-8). Por ata nuk duhet të largoheshin duarbosh: „Dhe e nxori popullin e tij me argjend dhe me ar“ (Psalmi 105,37).

Në shkretëtirë Ai bëri një besëlidhje me ta dhe u premtoi se do t'i bekonte, nqs ata do t'i bindeshin Atij: „Dhe Zoti do ta urdhërojë bekimin e Tij, të ndodhet mbi ty në hambaret e tua dhe mbi gjitha ato gjëra, ku ti do të vesh dorë ... Zoti do të të

mbushë me të mira ...“ (Lip. 28,8+11). Por n.q.s ata nuk do ta zbatonin ligjin, ata do të ishin të mallkuar.

Fillimisht, kësaj besëlidhjeje që Perëndia kishte bërë me Abrahamin, i përkisnin vetëm izraelitët. „*Por tani, në Krishtin Jezus, ju (paganët) që dikur ishit larg, u afruat me anë të gjakut Krishtit*“ (Ef. 2.13). Pra dhe ne tani, nëpërmjet Jezusit, kemi pjesë në besëlidhjen e premtimit. Jezusi na ka çliruar nga mallkimi i ligjit, me qëllim që bekimi i Abrahamit të vijë te paganët nëpërmjet tij. Bekimi i Abrahamit tani na përket edhe neve! Jezusi u var në kryq që ne të çlirohemi si nga nevojat materiale ashtu edhe nga të metat trupore. Jezusi e ka paguar çmimin për të gjitha.

Kur Perëndia na çliroi në Krisht, Ai nuk bëri vetëm gjysmën e punës, ose e thënë më mirë nuk e la përgjysëm punën. Prandaj ne duhet ta njohim të gjithë Ungjillin, ta shpallim atë dhe të kërkojmë të marrim të gjithë bekimin që vjen nga Ai. Plot besim Pali u shkruan kështu Filipianëve:

Fil. 4,19

**Dhe Perëndia im do të plotësojë të gjitha
nevojat tuaja sipas pasurisë së tij në lavdi,
në Jezu krisht**

Prej Perëndisë pra, është parashikuar një furnizim i mjaftueshëm material. Mirëqenia është pjesë e dëshirës së Perëndisë për ne. Ai i plotëson nevojat tona, ngaqë nuk dëshiron që ne të jemi gjithmonë të humburit dhe të kalojmë një jetë, ku më pak e ku më shumë, duarboshe.

Te Mateu 6, Jezusi na bën thirrje që të mos e vrasim mendjen për gjërat e kësaj bote, sepse vetë Ati ynë në qiell do të kujdeset për to.

A nuk është kjo një mrekulli?

Tek shembulli i zogjve ai thotë: „... dhe megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju shumë më tepër sesa ata? (vargu 26). Pastaj ai vazhdon: „Tani, nëse Perëndia e vesh

kështu barin e fushës, që sot është dhe nesër hidhet në furrë, vallë nuk do t'ju veshë shumë më tepër ju, njerëz besimpakë?“ (vargu 30). Ne nuk duhet t'i përdorim kohën dhe energjitë tona për të luftuar për mbijetesë, por përkundrazi për t'u marrë me gjërat e Perëndisë.

Mateu 6,33

Por para së gjithash kërkoni mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij dhe të gjitha këto gjëra do t'ju shtohen.

Ne, megjithatë i ndryshojmë shpesh prioritetet në jetët tona. Jezusi na thoshte, *që para së gjithash, ne duhet të kërkojmë gjërat e Perëndisë, pastaj do të na jepet si shtesë gjithçka që ne kemi nevojë*. N.q.s ne i shërbejmë Perëndisë dhe i drejtojmë jetët tona sipas vullnetit të Tij, asgjë nuk do të na mungojë, por gjithçka do të na jepet si shtesë.

Ky Perëndi, që ka krijuar qiellin dhe tokën dhe të cilit i përket gjithçka që është mbi dhe, pra ky Perëndi është Ati ynë. Asnjë nuk e njeh atë më mirë sesa Jezusi, dhe ai na e prezanton atë si një Atë që na do dhe që kujdeset për ne.

Mateu 7,11

Në qoftë se ju që jeni të këqinj, dini t'u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj, që është në qiell, do t'u japë gjëra të mira atyre që ja kërkojnë

Ashtu si fëmijët e vegjël, që për të gjitha dëshirat që kanë u drejtohen plot besim prindërve të tyre, po kështu edhe ne duhet t'i presim të mirat e Perëndisë me një besim fëmijëror. Perëndia ka parashikuar një furnizim me tepricë për ne. Lavdi Zotit! Në Testamentin e Vjetër dhe të Ri kemi shkrime të mjaftueshme, që na përçojnë një imazh të qartë për këtë. Për të qenë i pasur, ose për të jetuar në mirëqenie, nuk është

e thënë që të jesh një milioner, por mjafton të kesh me bollëk në gjithçka jo vetëm në gjërat më të nevojshme. Kjo është më e pakta që ne duhet të pretendojmë.

PËRSE EGZISTOJNË MANGËSITË, NEVOJAT?

Mbase dikush mund të thotë: Ka kaq shumë varfëri në botë, madje dhe besimtarët kanë shumë nevoja të paplotësuara në fusha të ndryshme të jetës së tyre.

Kjo të bën të mendosh që furnizimi nga Perëndia nuk vjen automatikisht. Është si me çdo bekim tjetër që na vihet në dispozicion gjatë çlirimit tonë nëpërmjet Jezusit. Para së gjithash ne duhet ta dimë këtë gjë dhe pastaj, ta kërkojmë atë me besim. Në lidhje me shpëtimin p.sh. ne e dimë shumë qartë vullnetin e Perëndisë: “... i cili dëshiron që të gjithë njerëzit të shpëtohen dhe t’ia arrijnë njohjes së të vërtetës” (1 Tim. 2,4) Megjithatë ka mjaft njerëz që nuk janë shpëtuar, ose ngaqë nuk dinë asgjë për të, ose ngaqë dinë, por nuk duan të shpëtohen. E njëjta gjë vlen edhe për bekimin material që është një pjesë e Ungjillit. Shpesh ka njerëz që nuk e dinë se çfarë përmban në të vërtetë çlirimi nëpërmjet Jezusit.

Pali, i udhëhequr nga Shpirti i Shenjtë, u shkruan kështu Korintasve:

2 Korintasve 8,9

Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij.

Gjithçka që bëri Jezusi, ishte për të mirën tonë. Ai nuk erdhi për qejfin e tij në tokë, por për shkakun tonë.

Për shkakun tonë ai u bë mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në Të (2 Kor 5,21). Ai u godit për shkak të veprave tona të mbrapshta, në mënyrë që ne mund të shërohemi nëpërmjet plagëve të tij (Is 53,5-6) Ai u varfërua për shkakun tonë, me qëllim që ne të bëhemi të pasur nëpërmjet varfërisë së tij. Pra, puna çliruese që bëri Jezusi përmban jo vetëm falje mëkatesh dhe shërim, por edhe mirëqenie. Për këtë punë çliruese Pali u shkruan kështu Galatasve: „Tani, o vëllezër po ju vë në dijeni se Ungjilli që është shpallur nga unë, nuk është sipas njeriut, sepse unë nuk e kam marrë, as e kam mësuar nga ndonjë njeri, por e kam marrë nëpërmjet një zbuluese nga Jezu Krishti.“ (Galatasve 1,11-12). Pali, ashtu siç na njofton vetë, u tërhoq deri në Parajsë. Aty ai pa Jezusin që i zbulonte Ungjillin, d.m.th i tregonte kuptimin e plotë dhe të vërtetë të veprës çliruese, duke përfshirë dhe thënien: „që të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij“ (2 Korintasve 8,9).

„Po, por kjo është menduar shpirtërisht“ - mund të thotë ndonjëri. Megjithatë, kapitulli në të cilin gjendet ky varg, bën fjalë për mbledhjen e parave për të varfërit nga Pali. Ai i nxiste korintasit që të merrnin pjesë në të, dhe në këtë kontekst u shkroi atyre që të njihnin hirin e Zotit Jezus: Ai ishte i pasur (në qiell bashkë me Atin e tij dhe kishte të gjithë pushtetin dhe lavdinë) dhe për shkakun tuaj u bë i varfër, me qëllim që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së Tij. Pra këtu bëhet fjalë për pasuri materiale, të cilën duhet ta kërkojë çdo i shpëtuar.

Kur Perëndia na çliroi në Krisht, në të njejtën kohë na dha me vete në rrugën tonë dhe një „paketë“ si dhuratë. Ashtu siç e kemi parë, ajo përmban: falje të mëkateve, shërim fizik, furnizim material etj. Do të ishte e çuditshme të pranoje, që Perëndia shëron vetëm disa vetë, pak të tjerëve ua fal mëkatet dhe vetëm për disa kujdeset materjalisht.

BESIMI YNË, HIRI I TIJ

Kemi konstatuar që mirëqenia është vullneti i shprehur i Perëndisë për secilin besimtar. Ashtu si çdo lloj tjetër bekimi, ne e marrim atë me besim.

Dikush ka thënë një herë që besimi për një çështje të caktuar fillon aty ku njihet vullneti i Perëndisë. Për ta përjetuar këtë mirëqenie dhe në jetën tonë, duhet që ta vendosim besimin në bazën e duhur. Në shkrimin e mësipërm thuhet: „Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezus Krisht, ... me qëllim që ju të bëheni të pasur nëpërmjet hirit të tij!“. A bazohet besimi ynë në hir apo në vepra? Pikërisht në fushën financiare është i madh tundimi për ta vënë besimin në punën vetjake dhe jo në Jezusin.

Dikush më tha njëherë: „Unë nuk e marr furnizimin material të Perëndisë atëherë kur kam nevojë, megjithëse e jap rregullisht të Dhjetën time“. Pas kësaj, pra fshihet një motivim krejt tjetër: „Perëndia duhet të më furnizojë sepse unë i jap“. Ne nuk duhet të vijmë tek Perëndia duke u mbështetur në punën tonë, ose ngaqë jemi njerëz kaq të mirë, por vetëm për shkak të hirit të Tij. Kjo do të thotë që ne mund të kërkojmë prej Tij pa pretenduar për meritën tonë. Në letrën e efesianëve thuhet:

Efesianëve 2,8-9

**Ju në fakt, jeni të shpëtuar me anë të hirit,
nëpërmjet besimit, dhe kjo nuk vjen nga ju,
por është dhurata e Perëndisë, jo nga vepra,
që të mos mburret askush.**

„Jo nga vepra“. Kjo është shumë çlodhëse, apo jo? Ne nuk duhet të japim të detyruar nga mendimi që pastaj të mund të marrim. Le të jemi të sigurtë, çfarë duhet të prisnim ne, n.q.s shpërblimi do të llogaritet sipas meritave tona (shih Rom.4,4). Ne vetë e marrim me besim bekimin material. Në këtë pikë

përputhet „Teoria e besimit“ me „Teorinë e mirëqenies“. Megjithatë, kur flitet për këtë, shumë njerëz e bëjnë një vesh të shurdhër. Për këtë shkak mund të vijmë në situata të vështira p.sh. kur kemi firmosur çeqe të pambuluara, me besimin që Perëndia do ta gjejë mënyrën si të na i sjellë këto para në numrin e llogarisë. Ky s'është besim, por budallallëk. Ti duhet t'i besosh Perëndisë për një shumë të caktuar, përpara se t'i shpenzosh paratë. Atij s'mund t'ia përdredhësh krahun dhe ta detyrosh që të bëjë diçka për ty, sepse ti ke rënë në vështirësi për shkak të budallallëkut tënd.

MREKULLI PËRKUJDESJEJE

Në Bibël mund të gjejmë shembuj të ndryshëm të përkujdesjes (furnizimit materjal) së Perëndisë. Aty ka ngjarje të jashtëzakonshme të përkujdesjes së Perëndisë, si të thuash mrekulli përkujdesjeje, si p.sh. tek Elija (1 Mbretërve 17,2-6). Kur Judën e pllakosi një thatësi tre vjeçare, ai u ul i qetë pranë përroit Kerith dhe korbat i sillnin bukë e mish çdo mëngjes e çdo mbrëmje. Faktikisht, ka njerëz që i referohen këtij vargu dhe qetë-qetë ulen në kolltuk, duke pritur që dikush të kujdeset për ta, ose që situata të ndryshojë vetë. Ata presin që edhe atyre t'u dërgohen korbat. Po ta lidhnim në këtë mënyrë çdo thënie të Shkrimit me jetën tonë, atëherë ne mund të ecnim po kaq lehtë edhe mbi ujë sepse edhe Pjetri, me urdhrin e Jezusit, zbriti nga varka dhe eci mbi ujë. Megjithatë në shkrim ne lexojmë:

1 Mbretërit 17,2-4

Pastaj fjala e Zotit iu drejtua atij, duke thënë: largohu që këtej, kthehu nga lindja

dhe fshihu prapa përroit Kerith, që ndodhet në lindje të Jordanit. Do të pish ujë në përrua dhe unë i kam urdhëruar korbat, që të të japin të hash atje.

Zoti i foli atij dhe jo ty! Elija kishte marrë për këtë situatë, një fjalë të caktuar nga Perëndia. Po kështu, për situatën tënde, edhe ti ke nevojë për fjalën e Perëndisë.

Para se të jenë shfaqje spektakolare, mrekullitë janë përkujdesje e Perëndisë në rrethana të caktuara.

Më kujtohet një herë që në kohën e Gjermanisë Lindore, kisha nevojë për goma të reja për makinën time të vjetër. Një javë më përpara, mua dhe gruas time, na kishte lindur në zemër që të dhuronim ca para për një punë të caktuar kristiane. Isha në një shkollë biblike, pa të ardhura mujore dhe kisha navojë urgjente për rreth 1000 marka për gomat. Mendimi i parë që më erdhi ndër mend ishte: „Sikur të mos e kisha dhënë atë ofertë, tani do të kisha mundësi t'i bleja ato goma“.

Kisha nevojë për një mrekulli. Pasi më në fund u qetësova, ia parashtrova të gjithë këtë çështje Perëndisë dhe brenda pak ditësh mora me të vërtetë paratë që më duheshin; njerëz të ndryshëm erdhën tek unë dhe më thanë që u kishte lindur në zemër të më jepnin para. Pra Perëndia më furnizoi në një mënyrë të jashtëzakonshme.

Mrekullitë nuk janë të kufizuara në kohëra biblike, sepse Perëndia është i njejtë, si atëherë ashtu edhe sot. Megjithatë egziston një mënyrë më e mirë përkujdesjeje e Perëndisë, sesa të presësh pareshtur për një mrekulli. Perëndia nuk i bën ato vazhdimisht, por në raste të veçanta. Madje unë besoj që mrekullitë e furnizimit material në fushën private, nuk janë normale, por raste të rralla.

A ËSHTË TË PUNUARIT NORMALE

Në çdo rast, ne mund të presim që Perëndia të kujdeset për ne materjalisht, por sipas mënyrës së tij ama. Krahas mrekullive në formën e ngjarjeve të bujshme egziston edhe një mënyrë më pak spektakolare, madje krejt e zakonshme: puna e përditshme.

Këtë mënyrë ne e gjejmë tek Isaku, kur ishte në një situatë të ngjashme me atë të Elijas; pra në një zi buke. Në këtë kohë Isaku banonte në Kaanan dhe për shkak të zisë së bukës donte të shpërngulej në Egjipt, siç bëri babai i tij Abrahami, para tij. Por në udhëtim e sipër, pasi arriti në Gerar, Perëndia i foli:

Zanafilla 26,3

Qëndro në këtë vend dhe unë do të jem me ty dhe do të të bekoj.

Disa vargje më tej ne mund të lexojmë, se si jetonte ai në Gerar:

Vargu 12-13

Isaku mbolli në atë vend dhe po atë vit korri një prodhim 100 herë më të madh, sepse Zoti e bekoi. Ky njeri u bë i pasur dhe vazhdoi të pasurohet deri sa u bë jashtëzakonisht i pasur.

Ndërsa Elija mund të rrinte duarkryq dhe të priste mrekullinë e tij të përditshme, Isaku nga ana tjetër, duhet të punonte. Ti mbase mund t'i bësh pyetjen vetes: Po ku është atëherë përkujdesja e Perëndisë në këtë rast? Por, pa mendo pak: në këtë kohë sundonte një zi buke; ose e thënë më saktë: për shkak të thatësirës së madhe, normalisht nuk u rrit asgjë. Por meqenëse bekimi i Perëndisë ishte mbi punën e Isakut, edhe gjatë kohës së thatësirës, ai arriti të kornte njëqindfish. Duket

qartë që për banorët e tjerë nuk ishte kështu, pasi më vonë ata e kishin zili atë për shkak të pasurisë së tij të madhe, që kishte marrë nga toka e tij. Mënyra se si Perëndia përkujdesej për Isakun, mbase nuk duket kaq e mrekullueshme si tek Elia, megjithëse edhe kjo ishte po kaq e mbinatyrshme.

Perëndia nuk do ta bekojë dembelizmin tonë. Ai gjithmonë pret që ne të bashkëpunojmë me të. Kjo gjë vlen njëlloj si për gjërat natyrore edhe për ato shpirtërore. Së pari ne duhet të bëjmë pjesën që na takon me besimin në fjalën e Perëndisë, pastaj Ai do të bëjë të Tijën dhe do të na bekojë.

Në psalmin 128 Ai na ka premtuar:

Psalm 128,1-2

Lum kushdo që ka frikë nga Zoti dhe që ecën në rrugët e Tij. Atëherë ti do të hash me mundin e duarve të tua, do të jesh i lumtur dhe do të gëzosh begatinë.

„Ti do të hash mundin e duarve të tua“. Kjo është mënyra e parë se si na furnizon Perëndia! Meqë ra fjala, puna është një „shpikje“ e Perëndisë dhe jo e djallit siç mund të besojnë disa. Punë kishte edhe për Adamin përpara rënies në mëkat. Puna bën pjesë në bekim dhe jo në mallkim, sepse „Perëndia do të urdhërojë bekimin të ndodhet mbi të gjitha ato gjëra ku ti do të vësh dorë (Lip 28,8). Por si mund të vijë bekimi i Perëndisë tek ti, kur duart e tua nuk bëjnë asgjë? Në lidhje me këtë Pali shkruan shumë qartë:

1 Thesalonikasve 4,11-12

...dhe të përpiqeni me kujdes të jetoni në paqe, të merreni me gjërat tuaja dhe të punoni me duart tuaja, ashtu si ju kemi urdhëruar, që të silleni me nder ndaj atyre që janë jashtë dhe të mos keni nevojë për asgjë.

Këtu thuhet fare qartë që ne duhet të punojmë, me qëllim që të mund të jemi të pavarur nga ndihma të „jashtme“ dhe të mos i bëhemi barrë askujt. Në vend që të mbështetemi në ndihmën e huaj dhe në përkrahjen sociale të shtetit, duhet që t'i besojmë më tepër Perëndisë për përkujdesjen tonë materjale. Ne e dimë tashmë që ndihma nga bota mund të jenë të paqëndrueshme, por kjo s'do të thotë që ne nuk duhet t'i kushtojmë kujdes kësaj, përkundazi duhet ta shikojmë nga këndvështrimi i duhur.

Në psalmin 36,9 thuhet: „*sepse pranë Teje (Zot) është burimi i jetës ...*“ Ai është Jahve Jireh, kujdestari ynë dhe El Shaddai, një Perëndi që është me bollëk!

Palit i duket shumë i rëndësishëm fakti që secili duhet të shohë punën e tij, sepse në letrën e tij të dytë drejtuar Thesalonikasve, ai shkruan:

2 Thesalonikasve 3.10-12

Në fakt edhe kur ishim në mes tuaj, ju porosisim këtë: po qe se ndonjë nuk do të punojë, as të mos hajë. Në fakt dëgjojmë se disa prej jush që ecin në mënyrë të ç'rregullt nuk bëjnë asgjë dhe merren me gjëra të kota. Këta i porosisim dhe i bëjmë thirrje në Zotin tonë Jezu Krisht, që të hanë bukën e tyre duke punuar shtruar.

Ne nuk duhet t'u kërkojmë lëmoshë të tjerëve, por ta fitojmë vetë bukën tonë. Ky është kuptimi i shprehjes „të ushqehesh me djersën e ballit“. Meqë Perëndia dëshiron që ti të punosh, natyrisht që duhet të ketë një punë për ty, përndryshe nuk do të ishte e drejtë, që, ndërkohë që Ai thotë që ne duhet të ushqehemi me punën e duarve tona, ti të mos kishe mundësi për të gjetur punë. Puna dhe shpërblimi sipas punës që bëjmë bëjnë pjesë në bekim dhe bekimi na përket neve. Më kujtohen dy persona, të cilët ishin të papunë. Njëra ishte

një grua, e cila megjithëse thoshte që kërkonte punë, nuk bënte as përpjekjen më të vogël për të gjetur një të tillë. Unë përpiqesha që ta motivoja për të marrë pjesë mbase në një kurs profesional, ose të paktën për të qenë më fleksibël në përfytyrimet dhe pretendimet e saj. Por siç thoshte ajo, kjo nuk ishte „punë“ për të. Përfundimisht, ajo gjeti një punë me një rrogë shumë të vogël, ku nuk punoi gjatë sepse dha dorëheqjen dhe u largua. Kam përshtypjen se ajo grua nuk kishte ndonjë dëshirë kushedi se çfarë për të punuar.

Personi tjetër ishte një burrë, dhe ky i papunë por shumë i gjallë. Ai erdhi në Frankfurt dhe ne u lutëm në grupin e shtëpisë, që ai të gjente një punë. Pastaj, ai mori librin e telefonit, gjeti vendet ku mund të kërkonte punë, telefonoi dhe vajti dhe vetë atje. Ai gjithmonë thoshte: „Perëndia e ka një punë për mua! Ai ma ka premtuar në fjalën e Tij dhe unë do të qëndroj fort në këtë premtim.“

Brenda një kohe të shkurtër, ai e gjeti një punë, ndërkohë që gjendja e zanatçinjve ishte shumë e rëndë dhe zyra e punës nuk i kishte dhënë as edhe një shpresë të vetme. Lavdia i qoftë Perëndisë! Kush ka nevojë për punë, mund t'ia kërkojë këtë Perëndisë në besim.

1 Gjoni 5,14-15

Kjo është siguria që kemi përpara tij: nëse kërkojmë diçka sipas vullnetit të tij, ai na e plotëson; dhe nëse dimë që ai na i plotëson të gjitha ato që i kërkojmë, ne dimë se ai na i plotëson të gjitha ato që i kërkojmë, ne e dimë se i kemi ato që i kërkuam atij.

N.q.s ne e njohim vullnetin e Perëndisë nëpërmjet Fjalës së tij, atëherë besimi rritet në ne. Pra ashtu siç e konstatoam, puna bën pjesë në vullnetin e Perëndisë. Besimi është detyra jonë që ne të mund të marrim pjesë në bekimet e Perëndisë. Puna është një bekim dhe nëpërmjet punës ne ushqehemi.

Në fjalët e urta 10,4 thuhet: „... *dora e njerëzve të zellshëm sjell pasuri*“. Perëndia nuk ka asgjë kundër asaj që ne të jemi të pasur, ose të dëshirojmë të bëhemi të pasur. Ai nuk ka asgjë kundër tregtarëve të suksesshëm, të cilët mbase bëjnë xhiro me miliona. Perëndia nuk ka asgjë kundër asaj, që ne të zotërojmë para, por Ai nuk do që paraja të na zotërojë dhe për shkak të saj ta harrojmë Atë:

Ligji i përtërirë 8,10-14

Do të hash pra, dhe do të ngopesh, dhe do të bekosh Zotin, Perëndinë tënd, për shkak të vendit të bukur që të ka dhënë. Ruhu mirë të mos harrosh Zotin, Perëndinë tënd ...

vargu 17-18

Ruhu pra të mos thuash në zemrën tënde: Forca ime dhe fuqia e dorës time m'i kanë siguruar këto pasuri. Por kujto Zotin, Perëndinë tënd, sepse Ai të jep forcë për të fituar pasuri ...

Ne, pra, nuk duhet të harrojmë që të gjitha bekimet (përfshirë këtu edhe atë material) vijnë nga Perëndia. Natyrisht që kjo nuk do të thotë që tani ne duhet të lëmë pas dore punën dhe detyrat tona. Megjithatë duket qartë që vetëm nëpërmjet punës së zellshme nuk është e sigurt që do të pasurohesh patjetër. Le të kujtojmë pak tërë ato punë të shumta që nuk paguhen sa duhet. Por, n.q.s ti shkon të punosh me ndihmën e Perëndisë, Ai do të kujdeset që ti të gjesësh punën e duhur me një rrogë të mirë. Perëndia na jep fuqi për të qenë të suksesshëm edhe në jetën tonë profesionale, p.sh kur punojmë të pavarur (privat), kur arsimohemi për një profesion ose kur jemi një nëpunës i thjeshtë.

RRUGË TË PAPËRDORSHME

Përkujdesja krejt normale e Perëndisë, d.m.th puna e ndershme e përditshme, faktikisht nuk na e sjell shpejt paranë në dorë. Kështu, në këtë rast na qëndron pranë tundimi për ta shkurtuar këtë kohë. Në sytë e Perëndisë, shkurtime të tilla kohe janë rrugë të papërdorshme.

Fjalët e urta 20,17

Buka e nxjerrë me hile është e ëmbël për njeriun, por pastaj goja e tij do të mbushet me zaje

Bekimi i Perëndisë nuk është në punën e pandershme dhe në paranë e fituar me hile, edhe n.q.s tundimi është shumë i madh ndonjëherë. Gjithmonë kur fitojmë para, duhet të kemi kujdes që zemra jonë të mos varet nga paratë. Paraja është bërë për t'u përdorur. Ajo është krijuar për ne dhe jo ne për atë. Dashuria për paranë mund të na çojë në vështirësi të mëdha.

1 Timoteu 6,10

Sepse lakmia (dashuria) për para është rrënja e të gjitha të këqijave dhe, duke e lakmuar atë fort disa u larguan nga besimi dhe e depërtuan veten në shumë dhimbje.

Kini parasysh që jo paraja në vetvete është e keqe, por dashuria për paranë d.m.th kur nuk të mjafton asnjëherë dhe kur nuk je kurrë i kënaqur, kur e gjithë jeta jote rrotullohet rreth parasë: shqetësimet për ta fituar atë dhe ankthi se mos e humbet përsëri atë. Tek Hebrenjtë 13,5 thuhet: „*Sjellja jote të jetë pa lakmi paraje dhe kënaquni me ato që keni, sepse vetë Perëndia ka thënë: nuk do të të lë, nuk*

do të të braktis“. Lavdia i qoftë pra këtij Zoti, që, as nuk na harron dhe, as nuk na braktis. S’është nevoja pra që ne të vrapojmë pas parasë.

Lakmia është një tjetër formë e dashurisë për para. Një njeri lakmitar orientohet vetëm nga vetja e tij. Kush arrin të shikojë përtej hundës së tij, është në gjendje të japë me bujari. Fjalët e urta 11,24: „*Ka nga ata që shkapërderdhin bujari dhe bëhen më të pasur.*“ Të kursyerit në vetvete nuk është gjë e gabuar. Gabim është kur mbahet ajo që duhet të jepet. Njëherë në një gazetë kristiane lexova këtë këshillë: „*Fito ç’të mundesh, kurse ç’të mundesh dhe jep ç’të mundesh.*“ Këtu pra, bëhet fjalë për ekuilibrin, që ne duhet të vendosim midis asaj që kursejmë, asaj që shpenzojmë dhe asaj qëjapim me bujari. Për këtë do të flasim më hollësisht në një nga kapitujt e mëtejshëm.

Kush fiton para, natyrisht që dëshiron ta shpenzojë atë, pra të blejë ndonjë gjë. Duhet të kemi parasysh që ne nuk duhet ta shpenzojmë paranë më shpejt se sa e fitojmë atë. Edhe në këtë fushë duhet të jemi të disiplinuar. Ofertat e shumta dhe mundësitë sipas kredive na mashtrojnë për të jetuar sipas një standarti që s’e përballojmë dot, ose që të harxhojmë para për gjëra të kota. Në Fjalët e Urta thuhet:

Fjalët e Urta 23,21

Sepse pijaneci dhe grykësi do të varfërohen ...

Pikërisht, në fushën financiare, ne duhet të jemi shumë të kujdesshëm. S’është nevoja që të krenohemi përpara njëritjetrit për mirëqenien në të cilën ne jetojmë. Në lidhje me mirëqenien, dikush ka thënë një herë: „*N.q.s mendon që mund të ecësh, zvarritu edhe pak këmbadoras; n.q.s mendon që mund të vraposh, ec edhe pak; n.q.s mendon që mund të fluturosh, vrapo edhe pak.*“

Natyrisht që kjo gjë kërkon durim. Pasuria nuk vjen brenda një nate, përkundrazi duhet të presim që të ardhurat tona të rriten pak nga pak.

RRITJA E VAZHDUESHME NË DURIM

Duke u bazuar në Besëlidhje, Perëndia u premtoi Izraelitëve, që do të ishte me to:

Levitiku 26,9

Unë do të kthehem nga ju, do t'ju bëj pjellorë dhe do t'ju shumëztoj dhe kështu do të vërtetoj besëlidhjen time me ju.

Edhe ne duhet ta marrim këtë rritje të vazhdueshme dhe këtë shumëzim material në jetën tonë, sepse në Jezusin ne kemi një besëlidhje më të mirë, me premtime më të mira (Hebrenjtë 8,6). Megjithatë kjo s'do të thotë që ne t'i kemi të gjitha menjëherë. Tek Hebrenjtë 10,36 na thuhet:

Hebrenjtë 10,36

Sepse ju keni nevojë për ngulm, që mbasi të bëni vullnetin e Perëndisë, të merrni gjërat e premtuara.

Ne të gjithë dëshirojmë t'i marrim gjërat e premtuara të Perëndisë por asnjëri nga ne nuk është i gatshëm të zbatojë pjesën e parë të vargut. Ai thotë, që ne duhet ta plotësojmë me durim vullnetin e Perëndisë që të mund të marrim gjërat e premtuara. Në rastin tonë vullneti i Perëndisë është, që të shkojmë në punë.

Në punë të presim me durim për përmirësimin e vazhdueshëm të standartit të jetesës.

Njëherë, në një bashkësi po jepja mësim për mirëqenien dhe për besimin tek Perëndia për të ardhurat tona. Pak kohë më vonë, një vajzë nga kjo bashkësi m'u drejtua dhe më tha: „Unë kam shumë borxhe. Çfarë duhet të bëj për këtë? A mund t'i lutem Perëndisë që të më paguajë borxhet?“

(Ajo donte të merrte një mrekulli përkujdesjeje nga Perëndia.)

„A mund të më thuash se si arrite gjer këtu?“ e pyeta unë.

„Epo,“ filloi të fliste ajo, „kur shfletoj ndonjë katalog, ose kur kaloj para dyqaneve, nuk mund të rri pa e blerë atë që më pëlqen.“ (Ajo blinte shumë me letër krediti dhe pastaj nuk mund të paguante kështu).

„Ti s’ke nevojë për ndonjë mrekulli, por për vetëdisiplinim.“ iu përgjigja unë. „Ti duhet të vesh nën kontroll mishin tënd dhe lakminë tënde. Ti duhet të mësosh të jetosh me atë që fiton.“

Është thënë „Ç’vlerë ka paraja në dorë të budallait ...“ (Fja 17,16). Budalla është ai që sillet në mënyrë të papërgjegjshme. Edhe sikur kjo vajzë të kishte një pasuri të tërë, ajo përsëri do ta kishte bërë atë rrush e kumbulla. Edhe sikur Perëndia të bënte një mrekulli, problemi i saj do të ishte gjithmonë i pranishëm dhe herët a vonë ajo do të binte përsëri në vështirësi të tilla financiare.

Atëherë unë i thashë: „Ti nuk duhet të blesh më asnjë gjë të panevojshme, por të përdorësh sa më shumë para që të jetë e mundur për të paguar borxhet. Natyrisht që do të zgjasë pakëz, por kjo është pasojë e sjelljes tënde të mëparshme.“

Shpenzimi i kotë i parave është mëkat. N.q.s ti ke rënë në vështirësi për këtë shkak, ti nuk mund ta detyrosh Perëndinë të të ushqejë me premtimet e Tij dhe të presësh një mrekulli sa më të shpejtë. Ky nuk është besim, por guxim prej budallai. Kjo do të ishte një lloj sikur një pilot të hipte në avionin e tij pa marrë parasysht udhëzimet e kullës së fluturimeve dhe pa iu nënshtruar asnjë lloj rregulli. Pastaj, pasi bën disa kërcime në ajër dhe humb kontrollin mbi avionin, rrezikohet të shkatërrohet. Meqë nga pakujdesia ka harruar të marrë me vete parashutën, hidhet vetëm me një çantë shpine dhe ndërkohë që po bie i lutet Perëndisë: „O Zot le të shoh, pra, se çfarë mund të bësh ti!“

Perëndia do të të ndihmojë të dalësh nga vështirësitë,

atëherë kur ti të ndryshosh qëndrimin tënd dhe zakonet tënd të të blerit. Tek Hebrenjtë 13 lexojmë: „Zoti është ndihmësi im ...“ Kjo do të thotë që Perëndia të ndihmon, por megjithatë Ai nuk do të zvogëlojë përgjegjësinë që ke për problemet tua. Pra jemi ne ata që duhet të veprojmë, por gjithmonë duke u mbështetur në ndihmën e Perëndisë.

Është mirë të jesh vazhdimisht i furnizuar materialisht, pra pa frikën e vazhdueshme të egzistencës, por përveç kësaj Perëndia na ka premtuar rritje dhe shumëzim. Me qëllim që edhe ky bekim të bëhet me durim realitet për ne, duhet që ne të çlirojmë besimin tonë për këtë. Mund të ndodhë që të ardhurat tona të mos rriten çdo ditë, por çdo vit. Në shembullin nga Isaku ne kemi parë që ai u bë gjithmonë e më i pasur derisa u bë shumë i pasur. Të njëjtën gjë shohim edhe te Jakobi. Ai punoi njëzet vjet të gjata tek xhaxhai i tij, Labani. Përveç bastunit të tij ai s'kishte asgjë tjetër kur erdhi dhe kur u largua, u largua si njeri i pasur. Kjo pasuri i kushtoi atij njëzet vjet.

Njerëzit që kanë dëgjuar për mirëqenien shpesh presin që gjithçka të ndodhë shpejt e shpejt. Por kjo nuk i përgjigjet karakterit të Perëndisë. Edhe ne nuk rritemi brenda një nate. Çdo gjë ka kohën e vet. Ne shikojmë te Jakobi që ai duhet të punonte. Megjithatë vetëm puna e tij nuk mjaftonte për ta bërë të pasur atë. Labani ishte tinzar dhe përpiqej që ta mashtronte atë. Kur Jakobi u largua, ai bëri bilancin e gjithë kësaj kohe.

Zanafilla 31,41-42

Kam qenë 20 vjet në shtëpinë tënde; të kam shërbyer 14 vjet për 2 bijat e tua dhe 6 vjet për kopenë tënde. Ti e ke ndryshuar 10 herë pagesën time. N.q.s Perëndia i atit tim, Perëndia i Abrahamit dhe tmerri i Isakut, nuk do të kishte qenë në favorin

**tim, ti me siguri do të më kishe kthyer
duarbosh. Perëndia e pa trishtimin tim
dhe mundin e duarve të mia, dhe mbrëmë
dha vendimin e tij.**

Jakobi ka konstatuar që „Perëndia ishte me mua“ dhe „Ai nuk lejoi të më bëjë keq (Labani)“ (Vargu 7). Vetëm puna nuk të bën të pasur, por puna e bashkuar me bekimin e Perëndisë, po.

Një pasuri të tillë Jakobi mundi ta fitonte vetëm nëpërmjet ndërhyrjes së mbinatyrshme të Perëndisë.

PËRSE DËSHIRON PERËNDIA TË NA BËJË TË PASUR?

Është nga bekimi i Perëndisë, n.q.s ne kemi një standart më të mirë jetese. Por çfarë interesi mund të ketë Perëndia që të rriten të ardhurat tona? Ose le ta bëjmë pyetjen ndryshe: Çfarë fiton Perëndia n.q.s ne jemi të varfër?

Për të shpjeguar këtë pyetje, le të shohim shembullin e Izraelit. E gjithë historia e popullit të Izraelit u shkrua për ne që të mund të marrim shembull nga të mirat dhe të mund të mësojmë nga gabimet e tyre (1 Kor 10,11).

Le të kujtojmë: Izraelitët ishin për rreth katërqind vjet skllëvër në Egjipt. Pastaj Zoti, nëpërmjet Moisiut i udhëhoqi drejt lirisë, me qëllim që ata të mund t'i shërbenin atij (Eksodi 7,16).

Po kështu edhe ne dikur kemi qenë të lidhur nga pushteti i errësirës dhe të sunduar nga mëkati. Por ne u shpëtuam nëpërmjet Krishtit, me qëllim që të jetojmë për të.

Në shkretëtirë, ai u dha Izraelitëve porosinë që të

ndërtonin një çadër mbledhjeje për Perëndinë. Kjo do të ishte shtëpia ku do të jetonte Perëndia. Sot, me besëlidhjen e re, bashkësia e besimtarëve është shtëpia e Perëndisë (Hebrenjtë 3,5-6), d.m.th banesa e Perëndisë në shpirt (Efesianët 2,22). N.q.s banesa e Perëndisë ka ndryshuar, „mënyra e ndërtimit“ të saj në princip ka mbetur po ajo.

Në librin e Eksodit na përshkruhet ndërtimi i tempullit. Për këtë u përdorën bashkëpunëtorë dhe dhurata (ne do t'i quanim ndihma humanitare)

Eksodi 31,1-3 (shiko edhe kapitullin 35,30-35)
**Zoti i foli akoma Moisiut duke i thënë:
shiko unë e thirra me emër Betsalelin ...
dhe e mbusha me Frymën e Perëndisë,
me dituri me zgjursi me njohuri dhe me
çdo shkathtësi ...**

Pra „të gjithë njerëzit e urtë nga zemra, të cilët shtyheshin nga zemra për t'i hyrë punës dhe për ta kryer atë“, po punonin.(Kap 36,1-2). Kjo ngjan shumë me veprat e Apostujve 6, kur po caktoheshin dhjakët:

Veprat e Apostujve 6,3
**Prandaj vëllezër kërkoni midis jush 7
burra, me dëshmi të mirë, të mbushur me
Frymën e Shenjtë dhe me urtësi të cilëve
do t'ua besojmë këtë detyrë.**

Perëndia ka nevojë si atëherë edhe sot për burra dhe gra të aftësuar nga Shpirti i Perëndisë, të cilët e lënë vetën si gurë të gjallë që të ndërtojnë shtëpinë shpirtërore; duke punuar me dorë të begatë sipas aftësive të gjithsecilit. Për ngritjen e tempullit u përdorën edhe dhurata vullnetare.

Eksodi 35,5

Kjo është ajo që Zoti ka urdhëruar duke thënë: merrni ndërmjet jush një ofertë për Zotin; kushdo që ka një zemër bujare do të çojë një ofertë Zotit: ar, argjend dhe bronx

Vargu 21

Kështu tërë ata që ishin të shtyrë nga zemra e tyre dhe tërë ata që ishin të shtyrë nga fryma e tyre erdhën për t'i sjellë ofertën e tyre Zotit për veprën e çadrës së mbledhjes dhe për të gjitha shërbimet e tij ...

U mblodh një ofertë e dhënë „vullnetarisht“. Jezusi tha njëherë që kush dëshiron të ndërtojë një shtëpi duhet që përpara të llogarisë shpenzimet për të parë nëse mjaftojnë për ta mbaruar atë (Luka 14,28). Unë nuk besoj që Perëndia do të na jepte në një këshillë që s'do ta ndiqte vetë. Kështu pra Perëndia e kishte llogaritur mirë që përpara ndërtimit të çadrës së mbledhjes se kush do ta ndërtonte dhe kush do ta financonte atë. Rezultati ishte ky: gjithçka mjaftonte.

Eksodi 36,5

Populli po sjell shumë më tepër nga sa nevojitet për të kryer punimet që Zoti ka urdhëruar që të bëhen

Gëzimi për të dhënë ishte kaq i madh, saqë pati edhe teprica dhe Moisiut iu desh të urdhëronte që të mos sillnin më. Ka mjaft para për të financuar mbretërinë e Perëndisë! Ka mjaft para për t'u përkujdesur për çdo shërbim dhe për çdo punë! Por përse ishin kaq bujarë izraelitët? Ata e dinin se nga vinte pasuria e tyre. Para se të dilnin nga Egjipti atyre iu desh që të merrnin pronën e tyre (si shpërblim për katërqind vjet punë).

Eksodi 3,21-24

Dhe do t'i jap këtij populli të mira para syve të Egjiptasve; dhe do të ndodhë që kur të niseni nuk do të shkoni duarbosh, por çdo grua do t'i kërkojë fqinjës së saj dhe gruas që banon në shtëpinë e saj sende argjendi, sende ari dhe rroba; dhe ju do t'ua vini në shtrat bijve dhe bijave tuaja, kështu do t'i zhvishni egjiptasit

Psalmi 105,37

dhe e nxori popullin e tij me argjend dhe me ar ...

Jam i bindur që Perëndia e dinte që në këtë kohë që do të ndërtohej çadra e mbledhjes. Megjithatë ai nuk mori asnjë masë paraprake të mblidhte para ose material për këtë gjë, ose të vendoste një arkë të përbashkët për të gjithë popullin, një të ashtuquajtur „pasuri e popullit“. Jo. Ai donte që secili të kishte pronën e tij private. Perëndia s'ka asgjë kundër pronës private. Megjithatë, Ai është kundër asaj që paraja të na pronësojë ne, d.m.th që zemra jonë të varet nga paraja.

Për ndërtimin e çadrës së mbledhjes u desh që secili të kontribuonte duke dhënë vullnetarisht diçka nga pasuria e tij private, „ashtu siç i shtynte zemra“.

Si do ta kishin ndërtuar ata çadrën e mbledhjes n.q.s do të kishin qenë të varfër? Ndonjë kristian i sotëm, në një situatë të tillë do të kishte thënë: „Mua më mjafton ajo që kam mbledhur për veten dhe për familjen time! Jo unë nuk jam kaq lakmitar sa komshiu im. Unë jam i kënaqur dhe i përlulur“. Si mund të kontribuojë ky njëri në veprën e Perëndisë, n.q.s atij mezi i mjafton për vete? Zemra e tij mbase është e gatshme për të ndihmuar, por për të dhënë ai s'ka asgjë tepër.

I BEKUAR PËR TË QENË NJË BEKIM

A ia ke bërë ndonjëherë vetes pyetjen se përse kristianët janë në tokë? Sido që të jetë me siguri jo për qëllime egoiste, apo që të rrinë duarkryq dhe të presim ardhjen e Zotit. Po të ishte ky qëllimi i egzistencës sonë, Perëndia mund të na merrte menjëherë „në shtëpi“. Ai mund ta merrte çdo besimtar menjëherë në qiell, sapo ky të shpëtohej, siç bëri me Henohun. Pali shkruan që pranë Perëndisë është shumë më mirë sesa këtu në tokë (Filipjanët 1,23). Jo, Perëndia ka një detyrë për ne gjatë kohës që ne jetojmë në tokë.

Efesianët 2,10

Ne në fakt jemi vepra e tij, e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to.

Ne jetojmë plotësisht për qëllimin e Perëndisë në këtë botë. Ai do të na përdorë. Ashtu siç erdhi Jezusi në tokë, jo prej dëshirës së tij por për shkakun tonë, po kështu edhe ne nuk jetojmë më për dëshirën tonë, por për të sjellë fryte për të.

1 Pjetri 3,9

...por përkundrazi beconi duke e ditur se për këtë u thirrët, që të trashëgoni bekimin

Ne jemi thirrur për të qenë bekim. Ky është kuptimi i egzistencës sonë. „Le të mos lodhemi duke bërë të mirën“ (Galatasve 6,9).

Sa më shumë të jemi të bekuar materialisht, aq më tepër ne mund të japim. Në fjalët e urta thuhet: „... pasuria e mëkatarit vihet mënjanë për të drejtin“ (Fja 13,22). Kjo do të thotë që pasurinë e botës Perëndia e ka parashikuar për fëmijët e tij

dhe jo për paganët. Po për çfarë qëllimi? Me siguri, jo që ne të bëhemi të pasur e më të pasur për veten tonë, por që të mund të japim sa më tepër dhe të mirat e kësaj bote të jenë në dobi të mbretërisë së Perëndisë. E parë nga ky këndvështrim, do të ishte krejt egocentrike të duash të kesh me bollëk për vete dhe për familjen tënde, pra të kesh mendjen vetëm në mbarësinë tënde. Perëndia dëshiron që të ardhurat tona të jenë të paktën aq sa të na mjaftojnë për veten tonë dhe për të pasur mundësi të japim.

Efesianët 4,28

... por më tepër të mundohet të bëjë ndonjë punë të mirë me duart e veta, që të ketë t'i japë diçka atij që ka nevojë.

TË QENËT BESNIK ME PARATË

Gjithçka që zotërojmë na e ka dhënë Perëndia. Në njëfarë mënyre ai na e ka besuar atë, dhe ne jemi përgjegjës për të. Kush zotëron më shumë, ka më tepër përgjegjësi. Ne si të thuash administrojmë paratë për Zotin.

1 Korintasve 4,2

E tjetra që kërkohet nga administratorët është që secili të jetë besnik.

Këtu Pali e ka fjalën për të fshehtat e Perëndisë që i janë zbuluar atij. Po kështu kjo fjalë vlen edhe për të mirat materiale. Jezusi u dha dishepujve të tij shëmbëlltyrën e administratorit të pabesë. Aty bëhet fjalë shumë qartë për administrimin e të mirave materjale, dhe në lidhje me këtë ai thotë:

Luka 16,10-12

Kush është besnik në të vogla, është besnik edhe në të mëdhatë dhe kush është i padrejtë në të vogla, është i padrejtë edhe në të mëdhatë. Pra n.q.s ju nuk keni qenë besnik në pasuritë e padrejta, kush do t'ju besojë pasuritë e vërteta? Dhe n.q.s nuk keni qenë besnik në pasurinë e tjetrit, kush do t'ju japë tuajën?

Jezusi këtu e quan paranë si gjënë më të vogël dhe më të parëndësishme. Besnikëria në fushën financiare duhet të jetë gjëja më e vogël për ne. Perëndia shikon se çfarë marrëdhënies kemi ne me pasurinë e tjetrit, për të na besuar pasurinë e vërtetë d.m.th dhuntitë shpirtërore, shërbimet e ndryshme dhe derdhjen e Shpirtit të Shenjtë. Perëndia e di që n.q.s ne nuk jemi të kujdeshëm dhe të mençur me gjërat tokësore, nuk jemi në gjendje të administrojmë gjërat qiellore. Ne duhet të jemi të kujdesshëm me gjithçka që zotërojmë. Këtu nuk flitet vetëm për paranë, por për të gjithë jetën tonë, sepse „*asnjë nga ne nuk jeton për veten e tij dhe askush nuk vdes për veten e tij, sepse edhe nëse rrojmë, rrojmë për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për Zotin; pra edhe po të rrojmë ose vdesim të Zotit jemi*“ (Romakët 14,7-8).

Për ne si besimtarë Jezusi është Zot; ai është kreu i bashkësisë. Kështu p.sh ne nuk mund të bëjmë me trupin tonë çfarë të duam, por duhet të bëjmë atë që „Perëndia të përlehtëkohet nëpërmjet trupave tanë“, prandaj ne duhet ta çmojmë kohën d.m.th të mos ta shpenzojmë kot atë por ta përdorim për gjëra të dobishme.

Për paranë Jezusi thotë që ne duhet të jemi besnikë me të dhe ta administrojmë mirë atë. Çfarë do të thotë kjo?

Së pari ne duhet të kemi një qëndrim të drejtë për të dhe ta përdorim atë ashtu siç e ka menduar Perëndia. N.q.s ne

dëshirojmë të jemi administratorë besnikë duhet që të mendojmë mirë se për çfarë duhet ta investojmë paratë dhe sa para na duhet për këtë qëllim apo për atë tjetrin. Çfarë ka parashikuar Perëndia për nevojat tona dhe çfarë ka përcaktuar për mbretërinë e tij?

E DHJETA

I rritur në një bashkësi baptiste, hyra në kontakt me rrethet karizmatike në vitin 1982 nëpërmjet pagëzimit tim me Shpirtin e Shenjtë. Aty për herë të parë dëgjova diçka të saktë për të Dhjetën. Me dy djem të tjerë shkuam me makinë për pushime në Bullgari. Ia kaluam shumë mirë me njëri-tjetrin dhe gjatë një bisede erdhëm si rastësisht edhe tek e Dhjeta. „A e jep të Dhjetën?“ më pyetën ata. (E Dhjeta është dhjetë për qind e të ardhurave të përgjithshme)

„Jo.“ u përgjigja unë. „Për këtë s’kam gjetur gjë në Testamntin e Ri.“ (Në fakt kisha parë diku që edhe në Testamentin e Ri flitej për të Dhjetën.)

Ata mendonin që e Dhjeta vlen edhe sot për ne dhe çdo besimtar duhet ta japë atë. Njëri prej tyre më tregoi një anekdotë për këtë që se kam harruar as sot e kësaj dite:

Një herë gjatë një ungjillizimi u shpëtua një burrë i cili nga gëzimi për këtë i premtoi Perëndisë përpara predikuesit se, që sot e tutje do të jepte gjithmonë një të dhjetën e të ardhurave të tij. Për një farë kohe ai e dha rregullisht të Dhjetën e tij, derisa një ditë bashkë me paratë ai dha dhe një letër në të cilën shkruhej: „I dashur pastor Filan Fisteku! Ju me siguri e mbani mend që unë kur u shpëtova i premtova Zotit para Bashkësisë, që do t’i jepja gjithmonë të Dhjetën. Siç e dini deri sot e kam bërë me shumë besnikëri këtë gjë.

Që nga ajo kohë kam qenë shumë i bekuar dhe kam pasur shumë sukses në tregtinë time. Të ardhurat e mia janë rritur vazhdimisht dhe sot janë caq të larta, saqë nuk ma mban më të jap dhjetë për qind të tregtisë sime. Ju lutem më lironi nga premtimi që kam bërë!“

Pastori i përgjigjet kështu: „Njëri i mirë premtimin ia keni bërë Zotit dhe jo mua. Prandaj unë nuk mund t'ju liroj nga ai. Megjithatë për t'ju ndihmuar që të dilni nga kjo situatë iu ofroj që t'i lutem Perëndisë për ju që Ai t'i zvogëlojë të ardhurat tuaja deri aty sa juve t'jua mbajë t'i jepni atij përsëri të Dhjetën tuaj.“

Vazhdova gjatë që ta bluaja këtë histori në mendimet e mia, edhe pasi u ktheva nga pushimet. Brenda në zemrën time, e dija që është e drejtë që të jap të Dhjetën, por kjo do të ishte pastaj dyfishi i asaj shume që kisha dhënë deri atëherë. Unë e doja Zotin dhe doja që t'i shërbeja me gjithë zemrën atij, por kisha vënë re, që megjithëse paratë ishin pika ime e dobët kishte ardhur koha të merrja një vendim. Mora Biblën dhe e shfletova tek pasazhi i njohur për mua:

Malakia 3,7-12

Që në ditët e etërve tuaj ju jeni larguar nga statutet e mia dhe nuk i keni respektuar. Kthehuni tek unë dhe unë do të kthehem tek ju», thotë Zoti i ushtrive. «Por ju thoni: „Si duhet të kthehemi?“ Një njeri do të vjedhë Perëndinë? Megjithatë ju më vidhni dhe pastaj thoni: „Çfarë të kemi vjedhur?“ Të Dhjetën dhe ofertat. Mallkimi ju ka qëlluar sepse më vidhni, po, mbarë kombi. Sillni gjithë të Dhjetat në shtëpinë e thesarit që të ketë ushqim në shtëpinë time dhe pastaj më vini në provë për këtë gjë», thotë Zoti i ushtrive, «në se unë nuk do të derdh

mbi ju aq shumë bekim, sa nuk do të keni vend të mjaftueshëm ku ta shtini. Përveç kësaj do të qortoj shumë për ju gllabëruesin, me qëllim që ai të mos shkatërrojë më frytin e tokës suaj, dhe vreshti juaj nuk do të reshtë të sjellë për ju fryt në fushë», thotë Zoti i ushtrive. «Të gjitha kombet do t'ju shpallin të lumtur, sepse ju do të jeni një vend kënaqësish.» thotë Zoti i ushtrive.

Unë i thashë Zotit: - Në situatën time të tanishme, nuk mundem të ta jap të Dhjetën. Megjithatë n.q.s Ti dëshiron që unë të ta jap të Dhjetën, dhe n.q.s ky pasazh vlen akoma edhe sot, atëherë unë do të ta jap të Dhjetën dhe do të të provoj ashtu siç e ke thënë në fjalën tënde.

Që nga ajo kohë unë jepja një ofertë të rregullt në bashkësinë baptiste ku bëja pjesë dhe shumë që më mungonte deri në dhjetë për qind e vura mënjanë dhe për disa muaj grumbullova 250 marka (në këtë kohë nuk e dija akoma që e Dhjeta i përkiste plotësisht bashkësisë ku bëja pjesë). Para bashkimit (të Gjermanisë) kjo ishte një shumë goxha e madhe sepse në atë kohë rrogat në Gjermaninë Lindore nuk ishin kaq të larta sa sot. Më vonë këto para ia dërgova një misioni kristian.

Para ca kohësh kisha marrë ca para borxh nga prindërit e mi për të rregulluar banesën time. Kështu në atë situatë që ndodhesha, atyre ua ktheva paratë me këste dhe pikërisht në këtë kohë u dhashë 500 marka. Babai i mori kartëmonedhat dhe m'i zgjati duke thënë: „Ne mendojmë që ti duhet t'i mbash këto para.“ Më ngeci fjala në buzë. Ishte hera e parë që më ndodhte një gjë e tillë dhe në një sasi të tillë. Përbrenda isha i mbushur me gëzim dhe ngazëllim dhe lavdëroja Perëndinë. Atë që thuhej në fjalën e Perëndisë unë po e përjetoja vërtetë. Perëndia ka premtuar ta derdhë bekimin e tij mbi ne, por nëse dritaret e qiellit janë të hapura apo të mbyllura, kjo

varet nga ne. Nga njëra anë Perëndia na fton që ta provojmë premtimin e tij në lidhje me të Dhjetat, por nga ana tjetër ai teston dhe motivet tona. Ne duhet ta japim të Dhjetën sepse e duam Perëndinë dhe sepse dëshirojmë ta bëjmë këtë gjë, në mënyrë që mbretëria e tij të ndërtohet dhe të përhapet në mbarë botën. „Edhe n.q.s neve nuk do të na kthehet ndonjë gjë, ne do të vazhdojmë të japim besnikërisht më tej. N.q.s ky është qëndrimi ynë, atëherë Perëndia do të bekojë atë që ne japim. Vetëm një fije floku i ndan motivet e drejta nga qëndrimet egoiste: „Unë jap për të marrë dhe për të shpenzuar“.

A ËSHTË E DHJETA EDHE PËR NE E VLEFSHME?

Çdo besimtar duhet ta japë të Dhjetën, sepse ajo vlen edhe për Besëlidhjen e Re.

Ka njerëz që thonë se e Dhjeta i përket ligjit dhe meqë ne nuk jetojmë nën ligj, por nën hir nuk është e nevojshme të japim të Dhjetën. Megjithatë po të shikojmë p.sh. Abrahamin, konstatojmë që ai e ka dhënë të Dhjetën 700 vjet para ligjit (Zanafilla 14,20). Ne e dimë që edhe Jakobi e paguante të Dhjetën (Zanafilla 28,22). E Dhjeta nuk i përket pra vetëm ligjit. Edhe në Testamentin e Ri ka të paktën dy vende që kanë lidhje me të Dhjetën. Në Ungjillin e Mateut, Jezusi e mbështet faktin që e Dhjeta duhet të jepet.

Mateu 23,23

**Mjerë ju, skribë dhe farisenj hipokritë!
Sepse ju llogaritni të dhjetën e mëndrës, të
koprës dhe të barit të gjumit, dhe lini pas
dore gjërat më të rëndësishme të ligjit:**

gjqin, mëshirën dhe besimin; këto gjëra duhet t'i praktikoni pa lënë pas dorë të tjerat.

E Dhjeta nuk është gjëja më e rëndësishme, por megjithatë Jezusi na bën thirrje që ta japim atë. Pasazhi tjetër është tek letra e Hebrenjve:

Hebrenjtë 7,4.6.8

Merrni me mend, pra, sa i madh ishte ky të cilit Abrahami i dha të dhjetën e plaçkës! ... ndërsa ky Melkisedeku, ndonëse nuk e kishte gjenealogjinë prej atyre, mori të dhjetën nga Abrahami dhe bekoi atë që kishte premtimin ... veç kësaj ata që i marrin të dhjetat janë njerëzit që vdesin, kurse atje i merr ai për të cilin dëshmohet se rron.

Abrahami endej në besim dhe ia dha të Dhjetën Melkisedekut që ishte një shëmbëllim për Jezusin. Në letrën e Romakëve thuhet që nëpërmjet besimit ne jemi fëmijë të Abrahamit dhe si rrjedhojë „*ndjekin gjurmët e besimit të atit tonë Abrahamit.*“ Kjo do të thotë gjithashtu që ne e japim të dhjetën ashtu siç bëri Abrahami. Bekimin i Abrahamit që na është premtuar (shih Galatasve 3,14) mund ta kërkojmë vetëm nëpërmjet besimit të Abrahamit.

Kush i merr pra këto dhurata? Mbi tokë këto i marrin njerëzit „...atje i merr njëri për të cilin është dëshmuar që jeton“ dhe ky është Jezusi. Për Kornelin ne lexojmë që ai u jepte shumë lëmosha lypësve. Engjëlli u shfaq përpara tij dhe i thotë: „*Lutjet e tua dhe lëmoshat e tua janë ngjitur para Perëndisë si një kujtesë*“ (Vep 10,4). Ajo që jep ti në tokë nuk kalon pa lënë gjurmë në qiell. Ai i merr këtu në tokë dhuratat kur ne u japim njerëzve që i shërbejnë atij dhe janë vendosur aty për të qeverisur për të.

KU DUHET DHËNË E DHJETA?

T'i përdorësh me nikoqirllëk paratë do të thotë të mos i shpërdorojmë, ose të mos i përdorim pa vend ato. Në fushat ku ne kemi udhëzime të qarta në fjalën e Perëndisë, nuk mund të bëjmë çfarë të duam. Kështu ne nuk duhet të kujdesemi vetëm për të paguar të Dhjetën, por edhe për vendin ku do ta paguajmë atë. Për këtë Perëndia thotë:

Malakia 3,10

Sillni gjithë të Dhjetat në shtëpinë e thesarit, që të ketë ushqim në shtëpinë time

E dhjeta pra i përket shtëpisë së Perëndisë. Në Besëlidhjen e Vjetër shtëpia e Perëndisë ishte tempulli, kurse tani në Besëlidhjen e Re bashkësia e kristianëve është shtëpia e Perëndisë.

1 Timoteu 3,15

... që të dish se si duhet të sillesh në shtëpinë e Perëndisë, që është kisha e Perëndisë së gjallë ...

E dhjeta i përket bashkësisë tënde. Ajo është atje ku ti shkon vazhdimisht dhe merr ushqimin tënd shpirtëror. Një predikues ka thënë një herë: „Njeriu nuk ha në një restorant dhe pastaj shkon të paguajë në një restorant tjetër. „Çfarë do të ndodhte n.q.s ti i përket një bashkësie, por nuk ushqehesh dhe nuk ndjen përkujdesje atje? Zgjidhja është shumë e thjeshtë: shko atje ku mund të ushqehesh.

Dikujt tjetër i pëlqen më tepër që t'i japë paratë në mision, sepse bashkësia, sipas mendimit të tij ka sidoqoftë shumë para. Kjo tingëllon shumë e përshpirtshme, por çfarë mendon ti se bën bashkësia jote në vend? Çdo bashkësi në një farë

mënyre qëndron në mes të një fushe misioni, sepse rreth e rrotull ka mëkatarë që duhen shpëtuar. Përveç kësaj misionet e jashtme zakonisht mbulohej nga bashkësia në vend ka mundësi që edhe nga e jotja.

Ka përfytyrime nga më të pabesueshmet për të Dhjetat, prandaj është shumë e rëndësishme, që nëpër bashkësi të jepen mësimet për këtë. Diku, dikush kurseu për disa muaj të Dhjetën dhe me ato para bleu një kitarë që, siç thoshte ai do ta përdorte për Zotin në bashkësi. Ai me ndershmëri mendonte që në këtë mënyrë e kishte paguar të Dhjetën. Nga një bashkësi tjetër dëgjova, që disa njerëz me zemra të sinqerta blenin objekte ndërtimi dhe materjale të tjera për punën në bashkësi. Si pasojë bashkësia pati të ardhura shumë të lëkundshme në një kohë kur shpenzimet e rregullta vazhdonin të ishin shumë të larta. Një administrim i mirë ishte shumë i vështirë.

Ndonjëherë njerëzit japin oferta edhe për të manipuluar bashkësinë. Motivi i tyre është i gabuar. Ata japin duke u nisur nga këndvështrimet e tyre egoiste dhe natyrore, dhe duan që të kenë akoma kontroll mbi paranë që japin. Në fakt ato nuk e kanë dhënë atë me të vërtetë dhe nuk e kuptojnë akoma, që në fakt ia kanë dhënë Zotit atë. Për këtë shkak është shumë e rëndësishme që besimtarëve t'u jepen mësimet për këtë.

Një miku im pastor, më tregoi njëherë që dikush nga bashkësia e kishte pyetur për fitimin e tij dhe për çfarë e përdorte ai atë. Pastori iu përgjigj me të njëjtën pyetje dhe ai iu përgjigj i zemëruar, se nuk i duhej gjë atij. „Atëherë edhe ty nuk ka ç'të duhet me financat e mia!“ iu përgjigj pastori. „Po, po më duhen që ç'ke me të financat e tua,“ tha vëllai, „sepse në fund të fundit ti po jeton me paratë e mia.“

Në fakt ky vëlla e paguante në mënyrë të rregullt të Dhjetën e tij, por ai e jepte atë duke pasur parasysh njerëzit dhe jo Zotin. Si mund ta presë ky njeri bekimin e Perëndisë? Të japësh, do të thotë të heqësh dorë nga ajo d.m.th ti nuk ke

më asnjë të drejtë dhe asnjë ndikim mbi atë që jep. Ka ndodhur madje që dikush pasi u largua nga bashkësia, donte që t'i kthenin paratë që kishte dhënë në të. Por si mund t'ua kërkoresh njerëzve paratë që ia ke dhënë Perëndisë? Përveç kësaj, sa kohë që kishte qënë në bashkësi ai kishte kërkuar privilegje dhe përkujdesje shpirtërore. Kur ndërrohet shtëpi natyrisht që nuk do të kërkoresh qiranë e paguar gjatë kësaj kohe.

PËR ÇFARË PËRDORËT E DHJETA?

Numrat 18,21

Ja bijve të Levit unë u lë si trashëgim të gjitha të Dhjetat në Izrael në këmbim të shërbimit që kryejnë, shërbimin e çadrës së mbledhjes.

Levitët dhe veçanërisht priftërinjtë nga fisi i tyre, ishin caktuar nga Perëndia për të kryer shërbime shpirtërore. Kur udhëheqësit shpirtërorë u sillnin atyre ofertën, ata ishin ndërmjetësues tek Perëndia dhe i mësonin popullit ligjin. Sipas Besëlidhjes së Vjetër fisi i Levit duhej të ushqehet nga të Dhjetat që populli i sillte Zotit për çadrën e mbledhjes dhe më vonë për tempullin, kështu që ata do të ishin të lirë për shërbimin e tyre dhe nuk duhet të kujdeseshin për të siguruar jetesën.

Po ta sjellësh në kohën tonë, shërbimi i pastoreve dhe i pleqësisë në bashkësi. Detyra e pastorit është që të ushqejë besimtarët shpirtërisht siç bën p.sh bariu me delet e tij. Po në të njëjtën mënyrë dhe bashkësia duhet të kujdeset për jetesën e pastorit, ashtu siç kujdeset pastori për të mirën e bashkësisë.

Shkaku se përse populli i Izraelit binte vazhdimisht në vështirësi, ishte se ata pushonin së dhëni të Dhjetën. Priftërinjtë dhe Levitët nuk mund të mbaheshin nga të Dhjetat prandaj detyroheshin të punonin vetë për të siguruar jetesën e tyre. Për këtë shkak, puna shpirtërore u la pasdore dhe populli nuk këshillohej më sipas ligjit gjë që çoi në braktisjen dhe në ndarjen nga Perëndia. Pas pushtimit babilonas, shërbesa e Perëndisë nën Neheminë dhe Esdrën filloi përsëri të bëhej duke përmbledhur dhënien e ofertave dhe të të Dhjetave.

Nehemia 12,44

Në atë kohë disa njerëz u caktuan për dhomat që shërbenin si magazina për ofertat, për prodhimet e para dhe për të dhjetat, për të mbledhur aty nga arat e qyteteve pjesët e caktuara nga ligji për priftërinjtë dhe për Levitët, sepse Judenjtë gëzoheshin kur shihnin priftërinjtë dhe Levitët që kryenin shërbimin.

Populli gëzohej me udhëheqësit e tij shpirtërorë, prandaj dhe i jepnin ofertat e tyre. Për fat të keq ky gëzim nuk zgjati shumë dhe Levitët u lanë përsëri pas dore. Nehemia flet kështu për këtë kohë:

Nehemia 13,10-11

Pastaj mësova gjithashtu që racionet që u detyroheshin Levitëve nuk u ishin dhënë atyre dhe që levitët dhe këngëtarët që kryenin shërbimin kishin ikur secili në tokën e vet. Atëherë qortova gjyqtarët dhe u thashë atyre: pse shtëpia e Perëndisë është braktisur?

Këtu ne mund të shohim që kujdesi për udhëheqësit shpirtërorë është i barabartë me shërbimin në shtëpinë e Zotit. E Dhjeta i takon shtëpisë së Perëndisë, që të mund të kryhet shërbimi i Perëndisë. Kjo do të thotë që të gjitha shpenzimet e një bashkësie duhet të mbuloohen nga të Dhjetat e anëtarëve të saj. Përveç pagesës së pastorit natyrisht që këtu bëjnë pjesë edhe p.sh qiraja e dhomave, blerje të ndryshme dhe aktivitetet misionare.

TË DHËNËT

Tek Malakia thuhet që ne duhet t'i japim të dyja: të Dhjetat dhe ofertat.

Malakia 3,8

Një njeri do të vjedhë Perëndinë? Megjithatë ju më vidhni dhe pastaj thoni: Çfarë të kemi vjedhur? Të dhjetën dhe ofertat.

A e ke vënë re që Bibla i përmend të ndara të Dhjetën dhe ofertat? Të dhënët e vërtetë fillon vetëm atëherë kur ti e ke dhënë të Dhjetën. E Dhjeta i „përket“ Zotit. Ne e dimë që e Dhjeta përbëhet nga 10% i të ardhurave tuaja. Po oferta sa duhet të jetë? Për këtë Bibla nuk jep asnjë të dhënë të përpiktë sepse kjo varet nga dëshira dhe mundësitë që kemi ne për të dhënë. Unë mendoj, që në radhë të parë e rëndësishme është që të fillojmë të japim. Në veprat e Apostujve ne gjejmë fjalën e Zotit që na thotë: „Ka më shumë lumturi të japësh se sa të marrësh“ (vep 20,35). Në predikimin në mal Jezusi thotë: „Jepni dhe do t'ju jepet.“ (Luka 6,38).

Meqë ne dëshirojmë që të marrim vazhdimisht bekimin e Perëndisë, duhet që edhe të japim për këtë, kështu një lumë i vazhdueshëm do të krijohet. Në fillim nuk është shumë e rëndësishme sasia që japim. Rëndësi ka që japim. Kur në bashkësi mblidhen oferta, është mirë që ne të japim diçka të vogël me qëllim që „dritaret e qiellit“ të qëndrojnë të hapura mbi ne.

Një herë lexova një lajm nga një ungjilltar fëmijësh në New York. Ai mblidhte çdo javë fëmijët e rrugëve me autobus dhe u transmetonte Ungjillin në mënyrë të përshtatshme. Pastaj në çdo miting ai mblidhte dhe oferta nga ajo që fëmijët kishin. Kështu përveç parave, mblidheshin edhe bileta udhëtimi, të skaduara, kopsa dhe gjëra të tjera të ngjashme. Duke u nisur nga eksperiencia e tij ai përgjigjet: „Është e rëndësishme që fëmijët të mësojnë herët që të japin dhe të ndajnë me të tjerët.“

Po kështu, i gjithë populli i Perëndisë duhet të mësojë të japë dhe kjo të bëhet një zakon i mirë. Në këtë rast ne duhet të kemi kujdes që të mos kalojmë në teprime, siç e dëgjova një herë nga një djalë i ri. Ai po thoshte gjithë krenari, që ai ia jepte të gjitha ato që fitonte Zotit. Për këtë e pyeta se me se jetonte.

„Unë jetoj nga besimi. Unë i besoj asaj që Perëndia kujdeset për mua.“ përgjigjet ai.

„Me të vërtetë“ u përgjigja unë, „duket qartë që ai kujdeset për ty, madje me një rrogë të rregullt mujore. Tani ama ti duhet të zbulosh se çfarë është caktuar për përdorim dhe çfarë për të dhënë.“

Ka arsye të ndryshme se përse njerëzit fillojnë të japin të gjithë paratë e tyre, pasi kanë dëgjuar për këtë nga Luka 6,38. Në situata të caktuara Perëndia dëshiron, që disa persona t'i japin të gjitha menjëherë, (shih shëmbëlltyrën e të riut pasanik). Ky nuk është një rregull i përgjithshëm, por vetëm një përjashtim. Nëpërmjet këtij veprimi disa njerëz ndihen më të përshpirtshëm, kurse disa të tjerë nuk

dinë si t'i përdorin me kujdes prandaj në një mënyre indirekte ia hedhin gjithë përgjegjësinë Perëndisë. Kështu ka ndodhur që babai i familjes i ka shpërndarë paratë kuturru dhe ka lënë pas dore fëmijët e tij. Ai s'kishte absolutisht asnjë lloj kontrolli mbi marrëdhëniet e tij financiare. Në fund iu desh që të merrte para hua nga nëna e tij jo besimtare. Një gjë e tillë nuk është aspak dëshmi e mirë përpara botës. Natyrisht që ne duhet të jemi dhurues të mirë, por nga ana tjetër ne na është thënë:

1 Timoteu 5,8

Por në qoftë se dikush nuk kujdeset për të vetët, dhe për më tepër për ata të shtëpisë, ai e ka mohuar besimin dhe është më keq se një jobsimtar.

Bëhet fjalë për faktin që ne duhet të vendosim një balancë midis asaj që duhet të mbajmë dhe asaj që duhet të japim. Të kursesh para, në thelb nuk është gabim. Që të blesh gjëra të caktuara duhet që më parë të jesh i siguruar nga ana financiare. Kur Jozefi ishte në Egjipt, me anë të Perëndisë ai e shpjegoi kështu ëndrrën e faraonit që për 7 vjet do të kishin të korra të bollshme dhe 7 vjetët që pasonin do të kishte mangësi. Pastaj ai dha këtë këshillë:

Zanafilla 41,35-36

Ata të grumbullojnë të gjitha ushqimet e këtyre viteve të mbara që po vijnë dhe të grumbullojnë grurin nën autoritetin e faraonit dhe ta ruajnë për furnizimin e qyteteve. Këto ushqime do të jenë një rezervë për vendin ...

Çfarë do të kishte ndodhur n.q.s faraoni nuk do ta kishte dëgjuar Jozefin? Mbase i gjithë populli do të kishte vuajtur në mjerim. Të kursyerit në vetvete ka të mirat tija, por ndërkohë që kursejmë ne nuk duhet të harrojmë që jemi në këtë tokë për të qenë një bekim. Në fjalët e urta thuhet: „*Ka nga ata që shkapërdredhin bujari dhe bëhen më të pasur, dhe ka nga ata që kursejnë më tepër seç duhet dhe bëhen gjithnjë e më të varfër.*“ (Fja 11,24) Të kursyerit nuk është i gabuar por ka nga ata që kursejnë më tepër seç duhet. Në lidhje me paratë Pali shprehet kështu:

2 Korintasve 9,10

Dhe ai që i jep farën mbjellësit dhe bukë për të ngrënë, ju dhëntë dhe e shumoftë farën tuaj, dhe i bëftë të rriten frytet e drejtësisë suaj.

Paraja këtu krahasohet me farën dhe bukën. Në fakt është i njëjti „material“ vetëm se përdorimi është i ndryshëm: fara përdoret për t'u mbjellë dhe buka si ushqim për njerëzit. N.q.s fara do të hahej, atëherë nuk do të kishte më të korra në të ardhmen dhe njerëzit do të vuanin nga uria. Po kështu dhe bukën nuk do ta hidhte asnjë njeri në fushë sepe nuk është për këtë punë. Fara e ka vendin në fushë dhe buka në tavolinë. Tek Isaku kemi parë, që ai mbillte dhe korrtë. Nga të korrrat ai pastaj merrte një pjesë dhe e mbillte përsëri, një pjesë tjetër e hante e përdorte diku tjetër ose e vinte mënjanë. Kështu ai u bë gjithmonë edhe më i pasur. Secili duhet ta përcaktojë vetë sesa duhet të japë. Kjo duhet të jetë të paktën e dhjeta sepse ajo nuk është caktuar për t'u përdorur.

KU TË JAPIM

Besimtarët duhet të mësojnë që edhe në lidhje me paratë ta lënë veten të udhëhiqen nga Shpirti i Shenjtë dhe jo nga mendimet njerëzore, apo nga nevojat. Kjo nuk do të thotë që ne nuk duhet t'i ndajmë ato duke marrë parasysh ndjenjat tona. Megjithatë ka qaq shumë nevoja në botë, saqë edhe sikur të jepnim të gjitha paratë tona nuk do të mundnim t'i plotësonim ato. Kjo do të sillte si rrjedhojë vetëm atë që edhe ne do të falimentonim dhe do të shkaktonim për fëmijët tanë nevoja të ndryshme. Mëshirë dëshiroj të jap gjithmonë, gjersa të kem. Unë dhe gruaja ime mësuam që të thonim edhe jo. Tek ne telefononin përfaqësues të grupeve nga më të ndryshme që kërkonin ndihmë, të misioneve karitative dhe të Kryqit të Kuq që na kërkonin një të ardhur mujore. Natyrisht që nuk është e gabuar që të japësh lëmoshë për këtë, por ne nuk e kishim në zemër. Çdo përfaqësues tregonte me gjallëri për punën e grupit të tij, dhe do të dëshironin ato pak marka që me siguri, ne do t'i kishim tepër në fund të muajit. Të marra së bashku nga 50 marka në muaj përbënin 600 marka në vit. Kjo ishte goxha shumë për ne gjë që nuk mund të ishte e tepërt (kur kemi para tepër ne i vëmë mënjane dhe i mbledhim derisa Zoti të na tregojë se ku duhet që t'i japim).

Disa muaj më vonë, në bashkësinë tonë erdhi një pastor nga India dhe po na tregonte për punën e tij. Ai drejtonte një punë bamirëse me drejtim misionar. Zoti u foli zemrave tona që ne duhet të dhuronim 500 marka për këtë punë dhe kështu vepruam. Këto para nuk do të kishim mundur që t'i jepnim n.q.s ne do t'i kishim dhënë këto para për mëshirë në punëra të tjera. Në këtë mënyrë ne mund të gëzoheshim në të qenit besnik ndaj Perëndisë. Disa besimtarë e japin paranë sipas mendjes së tyre dhe kur marrin porosi vërtetë nga Perëndia, nuk kanë më se ç'të japin.

Gjithashtu ne nuk duhet të përpiqemi të zbulojmë, nëse ky apo ai punëtor në mbretërinë e Perëndisë ka vërtetë nevojë për para. N.q.s ti e ndjen në zemrën tënde që duhet të japësh para, atëherë besoi Perëndisë që të ta tregojë se ku dhe për sa kanë nevojë që ti të japësh.

Njëra palë beson për paratë që do të marrë dhe pala tjetër ngazëllet nga Perëndia për këtë që bën. Për fat të keq nuk ka akoma shumë kristianë që e kuptojnë me zemër kur Perëndia u flet. Shpesh ata përfshihen më tepër nga gjërat e botës se sa nga ato të Perëndisë. Ndonjëherë ata e dinë fare mirë se çfarë kërkon Perëndia prej tyre dhe megjithatë nuk duan ta bëjnë atë. Atëherë Perëndia detyrohet të gjejë dikë tjetër që e dëgjon dhe është i gatshëm të bëjë atë që i thotë Ai.

Marrim për shembull një misionar në Kinë që fillon të ndjejë mangësi të ndryshme në fushën financiare. Personi që Perëndia donte të dërgonte për ta ndihmuar, refuzoi. Por meqë misionari vazhdon të qëndrojë fort në besim, Perëndia do të bëjë përpjekje për të gjetur dikë tjetër.

Ndonjë besimtar i tillë që e ka takuar misionarin në këto kohëra të vështira do të thoshte: „Pyes veten nëse puna e tij është vërtetë nga Perëndia apo jo? Po të ishte vërtetë nga Perëndia ai duhet të kishte mjaft para, sepse Perëndia në fund të fundit i furnizon vetë shërbëtorët e tij. Mbase ky misionar ka pak besim!“

Kur bëhet ndonjë ofertë, ti duhet të pyesësh zemrën tënde nëse duhet të japësh dhe sa duhet të japësh. Njerëzit e tjerë mundin vetëm të të informojnë se ku ka nevoja, por vendimin për të dhënë, ose për të mos dhënë mund ta marrësh vetëm ti. Në disa raste çështja është më e thjeshtë; bëhet fjalë vetëm për shumën që do të japësh. Pali u shkruan filipianëve:

Filipianët 4,15

Edhe ju, o Filipianë e dini se në fillim të predikimit të ungjillit, kur i nisa nga

Maqedonia, asnjë kishë nuk ndau me mua gjë për të dhënë a për të marrë, veç jush.

Filipianët kishin një lidhje të mirë me Palin. Njëpërmjet predikimit të Ungjillit ata u shpëtuan. Ata u bekuan njëpërmjet shërbimit të tij dhe kishin një dritare të hapur për mbretërinë e Perëndisë jashtë kornizave të bashkësisë së tyre. Duke e përkrahur atë, ata dëshironin të merrnin pjesë në shërbimin e tij të mëtejshëm. Kështu pra, ata kishin shoqëri „për të dhënë e për të marrë „me të. Kështu zemra jonë zakonisht vihet në lëvizje nga shërbimet që njohim dhe me të cilat jemi në marrëdhënie. Të vjelat e mbara nuk mund të korren vetëm për shkak të farës së mirë, por edhe toka e mirë ka shumë rëndësi. Shërbimet, me të cilat kemi një marrëdhënie të mirë dhe prej të cilëve jemi të bekuar, janë një tokë e mirë.

Megjithatë, nuk duhet të harrojmë bashkësinë tonë sepse me të duhet të kemi lidhjen më të mirë. Ndonjëherë lindin nevoja që nuk mund të mbulohen vetëm me të Dhjetat, psh kur ndërtohet diçka.

Një herë në bashkësinë tonë na lindën shumë nevoja njëkohësisht për plotësimin e të cilave duheshin paguar shumë para. Për këtë shkak i bëra të njohur bashkësisë gjendjen tonë financiare, pra nevojat që kishim për goma të reja për makinat që përdoreshin për shërbim, për siguracionin e ndërtesave, për brava dyersh dhe gjëra të tjera. (Nuk ka qenë gjithmonë kështu, por u desh që së pari unë të mësoja që këto lutje t'ia tregoja çiltërsisht bashkësisë sime.) Në fund të shërbesës erdhi dikush tek unë dhe më tha që shpenzimet për gomat e makinave dëshironte t'i merrte ai përsipër, një tjetër mori përsipër bravat e dyerve dhe një çift më dhuroi një zarf me aq para sa na mungonin. Kështu brenda një kohe të shkurtër kishim gjithçka që na duhej. Lavdi Zotit! Por edhe për shërbimet jashtë bashkësisë duhet kushtuar kujdes. Unë

jap rregullisht para për shërbimet nga të cilat jam i bekuar. Nuk është shumë ajo që mund të jap në moment, por për kohën që do të vijë unë planifikoj më tepër, sipas të ardhurat të mia. Gjithashtu unë nuk pyes se sa të mëdha janë këto shërbime ose në janë ndihmë paratë e pakta që jap, por është nder për mua që mund t'i përkrah ato. Unë dëshiroj që të marr pjesë në punën e tyre me qëllim që të kem pjesë në shpërblimin e tyre. Një herë Jezusi tha:

Mateu 10,41-42

Ai që pranon një profet në emër të një profeti, do të marrë shpërblimin që i takon profetit ... dhe kushdo që i jep për të pirë qoftë edhe vetëm një gotë uji të freskët ndonjërit prej këtyre të vegjëlve në emër të një dishepulli, në të vërtetë ju them që ai nuk do të humbasë aspak shpërblimin e tij.

Sigurisht që jo çdo njëri është një profet, por në këto apo ato shërbime mund të marrë pjesë kush të dëshirojë. Siç e kemi parë pastori jeton nga të Dhjetat e bashkësisë. Por çfarë ndodh me shërbimet e tjera: apostuj, profetë, ungjilltarë dhe mësues? Edhe për ata duhet të kujdesemi ashtu si për pastorin, apo jo? Madje kjo është një kërkesë e Perëndisë:

1 Korintasve 9,14

Kështu edhe Zoti urdhëroi që ata të shpallin ungjillin, nga ungjilli të rrojnë.

Për pesë shërbimet e tjera, detyra kryesore qëndron përhapjen e Ungjillit. Kështu që të gjithë ata duhet të jetojnë nga kjo. Me përjashtim të pastorit, në pjesën më të madhe këto janë shërbime udhëtimi ose në fushën e misionit ose në bashkësi. Nëse një bashkësi ka një shërbim udhëtimi (ose një mësues të ftuar) ai duhet të përballohet

nga të ardhurat e besimtarëve, sepse „Punëtori e ka hak mëditjen e tij“(1 Tim. 5,18) Në këtë pjesë Pali flet për shërbimin pastoral. Të njejtën thënie Jezusi e lidh edhe me shërbimin e të udhëtuarit (Luka 10,7) Për galatasit Pali shkruan:

Galatasve 6,6

Ai që merr mësim në fjalën, le ta bëjë pjesëtar të të gjitha të mirave të tij atë që e mëson.

Bashkësitë duhet të mësojnë nga kjo. Në jetën natyrore është e qartë se njeriu punon dhe për këtë merr shpërblimin që meriton, kurse në bashkësi as që mendohet ndonjëherë se me çfarë duhet të mbahen shërbimet e udhëtimeve. Natyrisht që predikuesi nuk duhet ta bëjë shërbimin e tij vetëm për hir të parave, por në rradhë të parë, edhe ai duhet të ketë për të jetuar. Gjoni shkruan se si duhet të sillemi karshi njerëzve që janë në shërbim udhëtimi.

3 Gjoni 7,8

Sepse ata dolën për emrin e tij pa marrë asgjë nga johebrenjtë. Ne e kemi për detyrë pra t'i presim këta njerëz, që të jemi bashkëpunëtorë në çështjen e së vërtetës.

Titi 3,13-14

Përcilli me kujdes për udhëtim Zenë, juristin e ligjit, dhe Apolin që të mos u mungojë asgjë. Edhe le të mësojnë edhe tanët t'u kushtohen veprave të mira për nevojat e ngutshme, që të mos jenë të pafrytshëm.

Duke u mbështetur në Bibël, jap mësim shumë hapur në bashkësinë tonë në lidhje me këtë çështje. Për çdo predikues të ftuar, anëtarët e bashkësisë kanë mundësi që të marrin pjesë në shërbimin e tij duke e kthyer atë që kanë marrë shpirtërisht me shpërblim material. Unë gëzohem kur shikoj se si rritet të dhuruarit me shumë mirëbesim. Në fushën e misionit duket pak më ndryshe; aty nuk mund të kërkosh gjithmonë (ose mbase nuk mund të kërkosh fare) një ofertë sepse ata ose janë (akoma) mëkatarë, ose kristianë foshnjë. Në një situatë të tillë, Pali ishte në Korint. Ai i shkruan kështu bashkësisë atje:

1 Korintasve 9,12

Por ne nuk e përdorim këtë të drejtë.

(pra të kërkojnë para prej tyre).

Vargu 15

Por unë nuk përdora asnjë nga këto gjëra

Pali shkruan që do të ishte e drejta e tij, të ushqehet prej tyre, por ai hoqi dorë nga kjo sepse ato nuk ishin akoma mjaft të pjekur për këtë. Në fillim të letrës së tij ai i quan ato prej mishi dhe të parritur. Mbase ata do të kishin reaguar kundër kësaj.

Një pastor i cili nuk kërkon oferta nga bashkësia e tij, i mohon asaj -shpesh pa vetëdije- pjekurinë e nevojshme shpirtërore në këtë drejtim. Nëse Pali nuk do të ishte përkrahur nga të tjerët psh nga Filipjanët, atëherë atij do t'i ishte dashur madje të shkonte të punonte vetë.

Një misionar pra jeton shumë i kushtëzuar nga të dhuruarit e vendasve, madje ndonjëherë i ndalohet të punojë në vende të huaja. Ai është i varur nga përkrahjet e jashtme. Në mbretërinë e Perëndisë ka mjaft para. Ne vetëm duhet të mësojmë të lejojmë Shpirtin e Perëndisë që të na udhëheqë edhe në këtë fushë. Le t'i kushtojmë kujdes pra misionarëve

dhe punëtorëve në vendin (misionin) tonë. E Dhjeta i përket bashkësisë ku bën pjesë dhe do të përdoret për shpenzimet e nevojshme në përgjithsi. Dhënia e ofertës është e përcaktuar për një qëllim krejt të veçantë, siç e pamë psh tek ndërtimi i tempullit te 1 Kronika 29:

1 Kronika 29,5.7.9

Kush është sot i gatshëm ta mbushë dorën e tij për t'ia kushtuar? Atëherë të parët ... bënë oferta vullnetare dhe dhanë për punimin e shtëpisë së Perëndisë ... Populli u gëzua nga ofertat e tyre vullnetare, sepse ia kishin bërë këto oferta Zotit me gjithë zemër.

Të parët e popullit ishin të parët që isollën dhuratat e tyre dhe pas tyre i gjithë populli. Mbreti David nëpërmjet lutjes së tij e bëri të qartë që vetë të dhuruarit tonë është hir nga Perëndia: *„Po kush jam unë dhe kush është populli im që jemi në gjendje të të ofrojmë gjithçka në mënyrë spontane? Në të vërtetë të gjitha gjërat vijnë nga Ti dhe ne të kemi kthyer thjesht atë që kemi marrë nga dora jote.“* (vargu 14) Ai e përfundon lutjen plot gëzim për shkak të dhënies: *„O Zot Perëndia i etërve tanë, ruaj gjithnjë këto prirje dhe mendime në zemrën e popullit tënd dhe drejto zemrat e tyre nga Ti.“* (vargu 18)

Populli i Izraelit në këtë kohë i jepte rregullisht të Dhjetat dhe përveç kësaj edhe oferta. Gëzimi në të dhënë varet shumë dukshëm nga lidhja me Perëndinë, dhe nga zbulesa e të mirave të tij.

Oferta jepet për një qëllim të caktuar. Ndër të tjera këto mund të jenë projekte specifike të mbretërisë së Perëndisë të kushtëzuara në kohë, si psh aksioni „Nga minusi në plus“ ose një ndërtesë bashkësie në Evropën Lindore. Përveç kësaj mbështeten edhe shërbime jashtë bashkësisë si takimet misionare nga vëlla në Afrikë, përhapja e fjalës në shërbime udhëtimi, ose shërbime të grupeve kristiane muzikore.

Në fushën e të dhënit bën pjesë edhe të ndarët, një dhuratë dashurie për ata që kanë nevojë, si psh një palë këpucë për një fëmijë pa baba ose gjëra të ngjashme. Të ndarët ishte i vetëkuptueshëm për besimtarët e parë (vep 2,45). Edhe neve na bëhet thirrje të ndajmë me të tjerët.

Hebrenjtë 13,16

dhe mos harroni bamirësinë dhe t'u jepni ndihmë të tjerëve, sepse Perëndisë i pëlqejnë fljime të tilla.

E Dhjeta është për bashkësinë, kurse oferta kryesisht për shërbime jashtë bashkësisë. Asnjë predikues me shërbime udhëtimi, asnjë mision kristian nuk mund të kërkojë të dhjetë nga besimtarët. Kjo do të çonte në plaçkitjen e bashkësisë. Nqs një besimtar dëshiron të përkrahë një shërbim, atëherë ai e jep ofertën e tij pasi ka dhënë të Dhjetën. Bashkësitë mund të përkrahin misione (punë) të tjera në varësi të pasurisë së arkës së të ardhurave të bashkësisë, siç e kemi parë tek filipianët.

ME DËSHIRË DHE ME GËZIM

2 Korintasve 9,7

Secili le të veprojë (japë) ashtu siç ka vendosur në zemër, as me keqardhje as nga shtërngim, sepse Perëndia do një dhurues të gëzuar.

Kush dhuron duhet ta bëjë këtë me dëshirë dhe me gëzim. Edhe në bashkësi nuk mund të vendosim rregulla fikse, sepse kjo thënie vlen edhe për të Dhjetat:

Ligji i përtërirë 26.10-11

Do t'i vendosësh para Zotit Perëndisë tënd (prodhimet e para -të Dhjetat dhe do të biesh përmbys para Zotit Perëndisë tënd, dhe do të gëzoheni për të mirat që Zoti, Perëndia yt, të ka dhënë ty dhe shtëpisë sate.

Asnjë nuk mund të na kërkojë para. Perëndia ama i kushton rëndësi faktit që ne jemi bujarë për shkak të dashurisë për të dhe për shkak se ne jemi të bekuar prej tij. Perëndia nuk shikon shumën aq sa shikon motivin nga i cili ne nisemi për të dhënë. Më ka rastisur që aty këtu të lexoj nëpër gazeta për bankat ose firmat që investojnë me qëllime bamirësie. Atëherë lëshohet një çek supër i madh në të cilin është shkruar shuma dhe emri i atij që e ka lëshuar atë. Të gjithë duhet ta marrin vesh se kush ishte ai. Ai që e propagandon publikisht atë që jep, e bën këtë për të tërhequr vëmendjen e të tjerëve dhe natyrisht që pret që të bëhet i njohur nëpërmjet kësaj. Kjo është një mënyrë për të reklamuar bankën ose firmën e tij. Kjo mund të jetë normale në luftën e egër konkurruese dhe në jetën e tregtarëve në botë, por në mbretërinë e Perëndisë egzistojnë dimensione të tjera. Në predikimin e tij në mal Jezusi tha kështu:

Mateu 6,2-4

Kur do të japësh lëmoshë, pra, mos i bjer borisë para teje, ashtu siç bëjnë hipokritët në sinagoga dhe në rrugë, për të qenë të nderuar nga njerëzit; në të vërtetë ju them se ata taashmë e kanë marrë shpërblimin e tyre. Madje kur jep lëmoshë, e majta jote të mos e dijë ç'bën e djathta, që lëmosha jote të jepet fshehurazi dhe Ati yt që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë haptas.

Shpërblimin ti do ta marrësh ose nga njerëzit në formën e prestigjit, ose nga Perëndia në formën e bekimit. Ti e vendos këtë gjë me mënyrën sipas së cilës jep. Në bashkësi ne nuk duhet tua tregojmë të tjerëve shumë që do të japim. Perëndia shikon në fshehtësi dhe do të na e shpërblejë.

ÇËSHTJA ME ZEMRAT TONA

Përse dëshiron Perëndia që ne të japim? Le të sjellim edhe një herë ndërmend ndërtimin e çadrës së mbledhjes. Që izraelitët të mund të jepnin ofertë me dëshirë, duhet që së pari të kishin një pronë të tyre private. Po të ishim ne në vend të Perëndisë, me siguri do t'i kishim vënë mënjanë të gjitha ato që do të na duheshin për çadrën e mbledhjes. Perëndia e dinte që në Egjipt që duhej ngritur një çadër mbledhjeje. Megjithatë Ai nuk mori asnjë masë paraprake përveç asaj që të shpëtonte popullin e tij, ta shëronte dhe ta bënte të pasur atë me qëllim që ai t'i shërbente atij në shkretëtirë (Eksodi 7.16). Në shkretëtirë ai u dha mundësi izraelitëve që të merrnin pjesë në punën e Perëndisë, për më tepër që ajo do t'u shërbente atyre. Nga gëzimi që kishin për të dhënë, kuptojmë që ata e kishin bërë këtë punë një çështje personale.

Dikush ka thënë një herë që zemra dhe portofoli janë të lidhura ngushtë me njëra-tjetrën. Pikërisht për këtë gjë flet edhe Jezusi tek Mateu 6.

Mateu 6,19-21

**Mos mblidhni për vete thesare mbi tokë ...
përkundrazi mblidhni për vete thesare në
qiell ... Sepse ku është thesari juaj do të jetë
edhe zemra juaj.**

„Sepse ku është thesari juaj do të jetë edhe zemra juaj“ dhe ku është zemra juaj do të jenë edhe paratë tuaja. Kjo është një pjesë e mençurisë së Perëndisë në të cilën secili prej nesh mund të provojë veten e tij nëse është i lidhur me gjithë zemër pas diçkaje apo jo.

Vetëm pak vargje më tej Jezusi thotë: Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj ... (vargu 25). N.q.s ne nëpërmjet ofertave tona kemi mbledhur thesare në qiell, vërtetë që s'është mevoja të shqetësohemi për asnjë gjë. Në fund të këtij pasazhi thuhet: „Por para së gjithash kërkoni mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e Tij dhe të gjitha këto gjëra do t'iu shtohen (vargu 33).

Pra n.q.s ne kërkojmë me gjithë zemër mbretërinë e Perëndisë, që ajo të ndërtohet dhe të zgjerohet, atëherë kjo bëhet çështje personale. Është fakt që njeriu jep maksimumin aty ku ndihet pjesëtar. N.q.s një çështje bëhet çështje personale, atëherë në të merr pjesë edhe zemra dhe dihet që njeriu investon aty ku ka zemrën. NJë bojaxhi p.sh, lyen banesa për të fituar para. Kur lyen banesën e tij, ai është shumë më i kujdesshëm dhe i përkushtuar.

Sa kohë dhe sa para investojnë njerëzit për dëshirat e tyre? Madje dhe ata që ankohen se nuk kanë para dhe kohë. Lutja nuk është e vetmja mënyrë për të kuptuar se sa afër Perëndisë ose mbretërisë së Tij je ti. Tek ungjilli i Llukës është shprehur shumë qartë lidhja që egziston midis kërkimit të mbretërisë së Perëndisë dhe mbledhjes së thesareve.

Lluka 12,31

Kërkoni më parë mbretërinë e Perëndisë dhe të gjitha këto do t'ju jepen si shtesë.

Vargu 33,34

Shitni pasurinë tuaj dhe jepni lëmoshë! Bëni për vete trasta që nuk vjetërohen, një thesar të pashtershëm në qiejt, ku vjedhësi nuk

arrin dhe tenja nuk bren. Sepse atje ku do të jetë thesari juaj, atje do të jetë edhe zemra juaj.

Me këto fjalë nuk na thuhet që duhet ta flakim pasurinë tonë me mendjelehtësi. Theksi vihet në përkushtimin tonë ndaj mbretërisë së Perëndisë, tek e cila edhe ne si fëmijë të Perëndisë jemi pjestarë. N.q.s të dhënët tonë është pa egoizëm, atëherë është e sigurt që ne investojmë në mbretërinë e Perëndisë. Ne investojmë paratë tona. Herët a vonë do të korrin pikërisht atë që kemi mbjellë.

BEKIMI I TË DHËNIT

Galatasve 6,7-9

Ç'të mbjellë njeriu atë edhe do të korrë ... Le të mos lodhemi duke bërë të mirën; sepse po të mos lodhemi, do të korrin në kohën e vet.

Ashtu si në natyrë, edhe në botën shpirtërore egziston një ligjshmëri midis mbjelljes dhe korrjes. Ç'të mbjellësh do të korrësh.

Perëndia nuk na lë pa gjë. Në shkrim gjejmë shumë premtime në të cilat Perëndia na thotë se do të na e shpërblejë për atë që japim. Nuk është Perëndia ai që dëshiron të na grabisë, por djalli. Ai është hajduti. Ne duhet t'i besojmë asaj që na thotë Perëndia në fjalën e tij dhe jo asaj që është e zakonshme në botë. N.q.s ne veprojmë duke u nisur nga fjala e tij, atëherë ai do ta respektojë besimin tonë. Këtë mund ta quajmë: Bekimi i të dhënit.

Lluka 6,38

Jepni dhe do t'ju jepet: një masë e mirë e ngjeshur, e tundur, gufuese do t'ju derdhet në gji, sepse me atë masë që do të matmi, do t'ju matet edhe juve gjithashtu

Fjalët e urta 3,9-10

Ndero Zotin me pasurinë tënde dhe me prodhimet e para të çdo të ardhure që ke. Hambarët e tu të grurit do të jenë plot e përplot dhr vozat e tua do të gufojnë me musht.

Mos vallë duket se në fund ne do të mbetemi duarbosh? Tek 1 Mbretërve 17 flitet për një grua të ve nga Sarepta, e cila shpëtoi nga vdekja e sigurt prej urisë, në sajë të bekimit të të dhënit. Kur Elia i kërkoi asaj diçka për të ngrënë - sipas porosisë së Perëndisë- ajo u përgjegj: „... *Bukë nuk kam, por kam vetëm një dorë miell në një enë dhe pak vaj në një qyp. Dhe tani po mbledh dy copa dru, për t'i përgatitur për vete dhe për djalin tim. Do t'i hamë dhe pastaj kemi për të vdekur urie*“ (Vargu 12).

Ajo nuk kishte më asnjë të ardhme. Kishte kaq pak ushqim sa nuk i mjaftonte më as për veten e saj. Por Elia i tha: „*Mos kij frikë, shko dhe bëj si the; por më parë bëj një kulaç të vogël për mua dhe sillma, pastaj të bësh për vete dhe për djalin tënd*“ (Vargu 13).

Asnjë nuk ka kaq pak sa për të mos dhënë fare. Ajo sapo kishte shpjeguar që nuk u mjaftonte për vehte, kurse Elia priste që ajo t'i jepte atij në fillim. Perëndia nuk dëshiron që ti t'i japësh atij atë që të tepron, por ta nderosh me prodhimet e para. Nga gruaja e ve ne lexojmë: „*Kështu ajo shkoi dhe veproi sipas fjalës së Elias, dhe kështu hëngrën ajo, Elia dhe gjithë familja e saj për një kohë të gjatë. Ena*

e miellit nuk mbaroi dhe qypi i vajit nuk u pakësua sipas fjalës që Zoti kishte shqiptuar me anë të Elias“ (vargu 15-16). Perëndia u kujdes për të dy: për Elinë, për gruan e ve dhe gjithë shtëpinë e tyre. Nëpërmjet të dhënit tonë, plotësohet një nevojë diku në mbretërinë e Perëndisë, dhe ne nuk do të varfërohemi aspak nga kjo gjë.

Nga Misioni „Joshua“ janë hedhur në qarkullim gjithashtu edhe studimet e shkurtëra të mëposhtëme:

1. Dishepullimi (Eckhard Neumann)

Çdo të thotë dhe si të jesh dishepull i Jezusit?

2. Pagëzimi i frymës (Eckhard Neumann)

Si mund të mbushesh me Shpirtin e Shenjtë.

5. Pagëzimi me ujë (Matthias Hüttl)

Përse, për çfarë? Shpjegime Biblike rreth pagëzimit në ujë.

6. Shpirtërafituesi (Larry Lea)

Domosdoshmëria për të fituar njerëz për Jezusin.

7. Të njohësh Perëndinë (Russ Doty)

Autori e fton lexuesin, që të kërkojë një marrëdhënie të ngushtë me Perëndinë.

8. Martesa dhe familja (Christel und Eckhard Neumann)

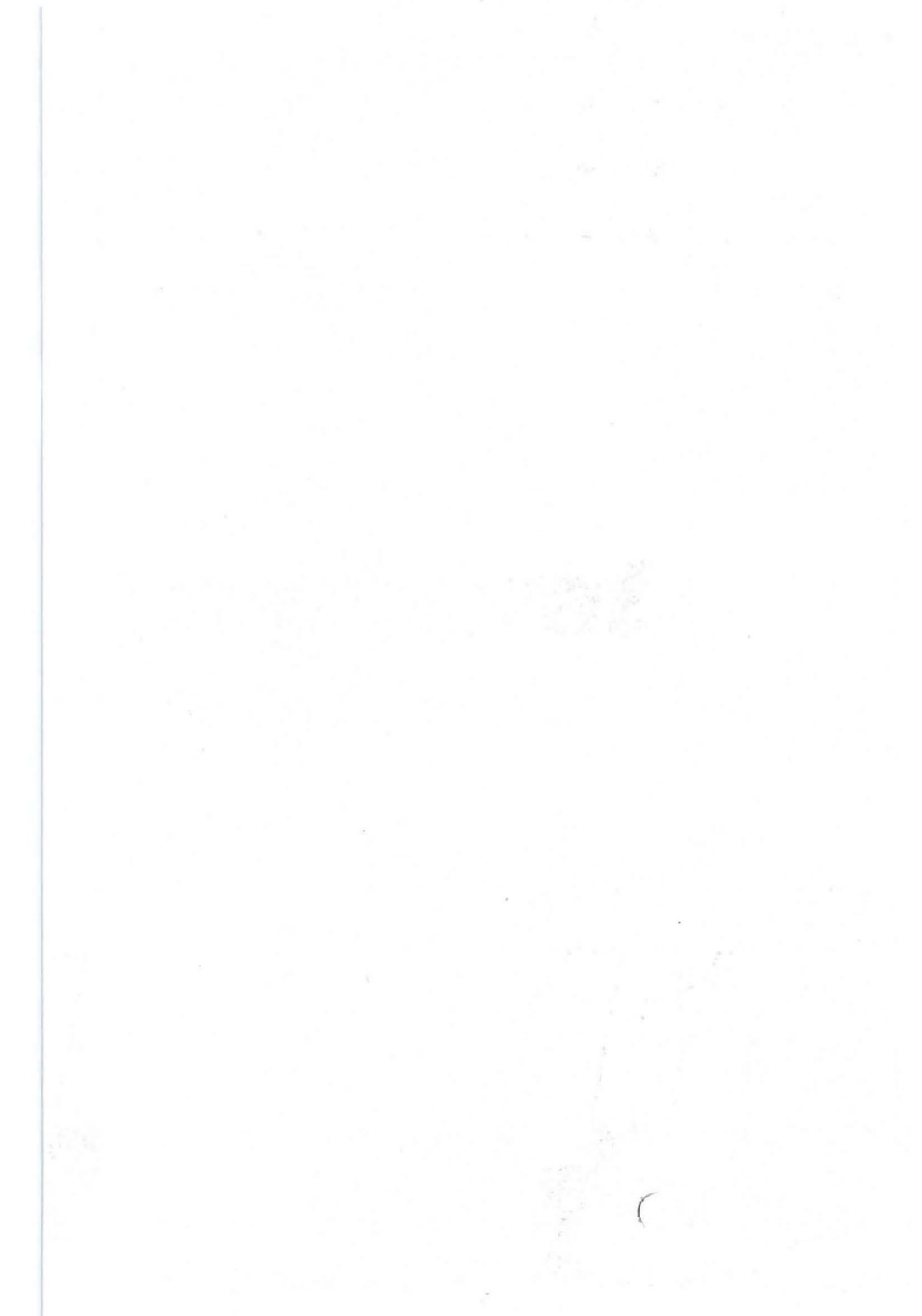
Na transmetohet përvoja e vlefshme e 38 vjetëve martesë dhe e shumë bisedave rreth martesës dhe familjes.

9. Shpëtimi dhe rilindja (Winfried Rudloff)

Ky studim i shkurtër ka për qëllim, që tua bëjë më të qartë njerëzve dashurinë e Perëndisë.

10. Miku im, Shpirti i Shenjtë (Miqësi me Shpirtin e Shenjtë) (Horst Weniger)

Këtu Shpirti i Shenjtë do të sillet kaq pranë lexuesit, sa që kërkuesi do të jetë i çliruar, gjithashtu të mund të jetojë në këtë shoqëri.

Markus Rex lindi më 1959, dhe që prej 1985 është martuar me gruan e tij Ilka. Ata jetojnë në Frankfurt/Oder me tre fëmijët e tyre: Davidin, Stefanin dhe Martinin.

1987-1990 ishte bashkëpunëtor i misionit kristian „Joshua“ dhe gjatë kësaj kohe udhëhoqi disa shkolla biblike për të rinjtë.

Që nga 1990 është pastor i bashkësisë „Fjala dhe Besimi“ në Frankfurt/Oder dhe përveç kësaj është edhe i zënë me udhëtime për shërbime mësimi.

Financat - një temë për të cilën edhe në trupin e Krishtit ka shumë pasiguri dhe padituri, megjithëse në bibël ka shumë për të thënë për këtë.

Kështu p.sh. tek disa besimtarë tema „mirëqenie“ nuk përputhet, për nga kuptimi, me përuljen. Të tjerë mendojnë që duhet të kenë një makinë luksi, me qëllim që të tjerët të shohin se sa të bekuar janë ata.

Autori tregon qartë dhe në mënyrë të peshuar se si kujdeset Perëndia për të ardhurat dhe për mbarëvajtjen tonë. Perëndia dëshiron të na bekojë, me qëllim që ne të jemi një bekim.

Verlag Josua

